

Varování, potom soud

(Bůh nevolá člověka na soud, aniž by ho předtím varoval)

¹ „Mohl zavolat deset tisíc andělů, a přitom jeden stačil na to, aby zničil tento svět; ale On zemřel za tebe a za mne.“ A to je něco jako základ pro moje poselství na nedělní ráno, pokud Pán dá, na téma „Kdo byl Kristus“. A očekáváme, že by nám ta malá děvčátka mohla v neděli ráno znovu zazpívat i tu píseň. Bratře Wheelere, chci opravdu říci, že máš dvě milé malé slečny, náležitě oblečené, bez mejkapu a všeho ostatního. Pro mne vypadají jako křestanky, a také tak zpívají a chovají se tak. Je to velmi milé.

1. Janova 3:21

² Myslím, že jsem jednou řekl mé ženě, že tady máme skupinu slušně vypadajících žen. Vážím si toho. Jejich dlouhé vlasy a čisté tváře a slušně oblečené. Obdivuji vás pokaždé, když sem přijdu. Řekl jsem Medě: „Rád bych je někdy všechny postavil do řady a udělal jim fotografii, abych mohl jiným sborům ukázat, jak to vypadá tady v našem sboru,“ když my o těchto věcech mluvíme, oni jsou poslušní a jsme za to vděční. A to pro nás něco dělá. Víme, že když přinášíme naše prosby a naše srdce nás neodsuzuje, víme, že Bůh nás slyší.

³ Dnes ráno se jeden můj přítel, který je daleko odsud, zhroutil; odvezli ho a on sotva žil, mysleli si, že během několika minut zemře. Oni telefonovali, právě se rozednívalo. Vstal jsem z postele, klekl jsem si na podlahu a začal se za toho starého muže modlit a byl jsem díky Boží milosti schopen se kontaktovat s tím duchem a on se vrátil. Uzdravil se, vrátil se, vidíte, je dnes večer mezi námi živými ke slávě Boží. Je to starý bratr Dauch ve věku jedenadevadesáti let, překročil čas své životní poutě o dvacet jedna let. Ale Pán je dobrý a plný milosrdenství, a tak jsme za to vděční.

⁴ No, bratře Neville, rozhlížíme se a díváme se jeden na druhého a vím, že mi zůstává už jenom málo... asi ještě jedna bohoslužba během mého pobytu, a to bude v neděli. A nechci zabírat místo svému pastorevi, rád ho poslouchám, když káže.

⁵ V neděli večer, když kázal, říkám vám, šel jsem potom s jedním přítelem do toho malého bufetu, abych si dal sendvič, s bratrem Evansem a sestrou Evansovou, a přišli tam také bratr a sestra Sothmannovi. Bratr Sothmann a všichni ostatní se

zmiňovali o tom nádherném poselství. A řeknu vám, žil jsem z toho téměř celý tento týden. A některé z těch poznámek o tom, jak si ten pštros myslí, že se schoval. Ano, to je pravda. Strčí hlavu do písku, ale zbytek jeho *těla* stále kouká ven. A tak to někdy děláme my. Snažíme se schovat hlavu za něco, zatímco vždy... možná nás je stále vidět, vidíte. On v nás vidí každou podrobnost, rozumíte. A tak si toho opravdu vážím.

⁶ Pak jsem přemýšlel, dobrá, rád bych promluvil ke sboru a přemýšlel jsem, no... bratr Neville k vám mluví celou dobu, a tak když jsem tady, možná bych také něco přinesl. Nechci být pokrytec, abych ani nezavolal a seděl doma, když je tu modlitebna otevřená. Mám... chci být tady, protože vás miluji.

⁷ Řeknu vám, je to poněkud... Zdejší počasí mi nevyhovuje, a... ten kraj mi nevyhovuje a na ten vzduch, který je tady, jsem alergický. Jakmile mě ten vzduch ovane, v tu chvíli mám vyrážku a nemůžu s tím nic udělat; a necítíme se dobře, nikdo z nás, když jsme tady. Téměř nikdo z nás se necítí dobře, od té doby co jsme sem přijeli, protože jsme si už zvykli na *to horské klima*.

⁸ Ale jedna věc, která mě sem přitahuje, to jste vy všichni. To je pravda, vy všichni. Víte, nacházíte spoustu přátel, a jsem *za to* tak vděčný. Domnívám se... Kdybych mohl jenom spočítat lidi, které osobně znám, možná by to byly miliony po celém světě. Jednou někdo udělal odhad a pravděpodobně osobně znám asi deset milionů lidí. Ale je něco na domově, na těch určitých lidech. Tam je... Každý to prožívá, ve vašem životě jsou výjimeční lidé. Víte, věřím tomu. A pokud nejsou, proč je potom pro nás naše manželka tak výjimečná? A proč jsou naše... Vidíte? Jsme... naše manželky, naši manželé, a tak dále, jsou něčím výjimečným. A stejně tak je to s přáteli. Je v tom něco jiného, že vy se s nimi prostě rádi setkáte a hovoříte s nimi. Jsou to takové malé opěrné body.

⁹ A mohu přemýšlet o tom močálu, který byl tady na tom místě, kde stojí tato malá modlitebna; a dřív než tu byla, nebylo tady nic kromě rybníka. Proto se tady ta cesta odklání, aby se vyhnula rybníku. Ve skutečnosti je to pozemek, po němž měla vést silnice kolem těchto dveří. Ale byl to rybník. A vzpomínám si, jak jsem sem přišel a snažil jsem se najít vhodné místo ke stavbě modlitebny pro Pána; byl jsem ještě mladík.

¹⁰ A když jsem před chvílí poslouchal toho mladého muže a toho

dalšího tam, jak se před chvílí vroucně modlili. Pomyslel jsem si: „Víte, kdysi jsem se mohl také tak modlit, aniž bych se vůbec nadechl.“ Ale potom zestárnete a trochu zpomalíte, víte. Stále se pohybuje, ale jedete už na druhý rychlostní stupeň, jak jsem to řekl bratru Woodsovi. Ale dokud... A po chvíli se dostanete na první rychlostní stupeň, je to, myslím někde kolem sedmdesátky nebo osmdesátky. Ale víte... přesto se stále pohybuje. A dokud jste schopni se hýbat, jaký je v tom rozdíl? Trvá to jen trochu déle, než tam dorazíte.

11 Vzpomínám si, jak jsem se modlíval, bylo to právě tady v tom plevelu, právě tady na tom místě, kde stojí tato kazatelna, asi v tomto místě, kde je teď, tam jsem zarazil malý kolík, jako bych věděl, kde postavím kazatelnu. Toto místo mi dal Pán Bůh. Opravdu. No, rovnou tam v základním kameni je svědectví o vidění z toho rána, když jsem ho pokládal, když jsem na to mohl sotva pomyslet - On řekl: „To není tvoje modlitebna, ale konej dílo evangelisty,“ řekl. Rozhlédl jsem se a spatřil jsem tam celý svět a jasnou modrou oblohu a lidi přicházející odevšad; je to uloženo tam v tom základním kamenu. Jak málo jsem si myslel, že by se to mohlo stát, i když to tak řeklo vidění; ale to neselhalo, to se musí přesto stát.

12 Během tohoto týdne jsem měl mnoho soukromých rozhovorů, protože v neděli sestoupila milostivá přítomnost Páně. A já jsem měl odjet v pondělí.

13 Měl jsem... ještě jsme neměli prázdniny, naše děti. Já budu mít dovolenou trochu později, trochu později. Ale chtěl bych vzít děti na nějaký malý výlet. Teď se musí vrátit do školy a já jsem uvažoval o tomto týdnu, že by to byl dobrý čas. Příští týden mne čekají shromáždění v Chicagu.

14 Ale potom přišlo pomazání Ducha a uvažoval jsem: „Teď je vhodná chvíle pro soukromé rozhovory.“ Teď je vhodná doba... abych mohl dohnat aspoň některé z nich. Vidím tady přítomné některé lidi, kteří byli tam v té místnosti. A oni vědí, jestli se Pán s námi setkal nebo ne.

15 Je to zvláštní, že všichni kromě jedné ženy, kterou Billy zařadil do mezery na začátku — nějaká paní z Louisville s malou holčičkou, která tu byla; a myslím, že oni patří k Církvi Boží v Louisville nebo něco takového. Ale každý případ, každý z těch, kteří přišli, než jsem odjel z domu, Duch svatý mi řekl, kdo tady bude a na co se budou ptát. A já jsem si to zapsal na kus papíru

a řekl jsem přesně, na co se budou ptát a otázky, jakým způsobem je budou klást a jak budou zodpovězeny. Potom jsem jim to řekl. Pověděl jsem: „Tady je to, co vy... podívejte se, co před několika minutami Duch svatý...“ Sáhnul jsem na stůl a pověděl jsem: „Vidíte? On mi o tom řekl, ještě než jste sem přišli,“ vidíte. Ale když jsem byl doma, *bylo mi řečeno*, kdo tady bude a oč se bude jednat, jaký k tomu zaujme postoj a všechno, co s tím souvisí, než jsem vůbec odešel z domu.

16 Už mnohokrát jsem prožil takový čas, že když jsem byl na cestě, modlil jsem se, a viděl jsem, jak přede mnou přechází modlitební řada, a viděl jsem každé jméno, které bude v modlitební řadě, než jsem se tam ještě dostal. To je pravda. A také kde budou v modlitebně sedět a co... jak budou oblečeni a jak budou vypadat. Lidem všechno toto neříkáte. Jsou některé věci, které se dějí, které jim neříkáte. Není zapotřebí jim to říkat. Říkám lidem jen věci, o nichž si myslím, že jim pomůžou, když mne Pán popostrčí, abych jim to řekl; poví: „Řekni toto.“ Nechtěli byste jim říci všechno, co vidíte, protože to by nebylo správné, rozumíte, vy jednoduše... samozřejmě, pak byste se ocitli v problémech, a tak dále. Musíte vědět, jak s těmito věcmi zacházet skrze Ducha Páně.

17 Měl jsem před sebou lidi, kteří se mě na něco tázali, a věděl jsem to přesně, ale neřekl jsem jim to, jelikož jsem cítil určitou zábranu, abych to nedělal. Vzpomeňte si, myslím, že to bylo ve středu večer; kázal jsem na téma *Vězeň*. Vidíte, chcete to té osobě říct, ale něco říká: „Nedělej to.“ Duch říká: „Nedělej to. Nedělej to.“ A přesto na to dar přímo hledí, rozumíte. „Nedělej to. Nedělej to.“ Vidíte, a tak raději to neuděláte; jinak máte problémy s Bohem.

18 Tedy, nepřišli jsme sem dnes večer jenom proto, abychom tady stáli. Chceme slyšet Slovo Páně. Vy jste se modlili a prožívali jsme nádherné chvíle a já... Pokaždé, když sem přicházím, vím, že prostě mám s sebou malý blok s texty, protože tady... Bratr Neville je někdy tak laskav, že mě stále prosí: „Uděláš to“ nebo „uděláš tamto“ nebo „promluvíš?“ A já sem nahlédnu, dokud nenajdu nějaký text nebo něco, a potom od toho začneme. A jsem si jist... No, buďte si jisti v neděli...

19 No, já ne... Nikdy nevíme, nemůžeme to říct. Vidíte, někdy jsem sem přišel s textem ve své mysli na téma, na které bych chtěl kázat a když jsem sem přišel, úplně se to změnilo. A měl jsem ta místa Písma poznamenána, řekl jsem si: „Použiju tento text, chci

přečíst toto místo Písma. Když přijdou, řeknu toto, tamto nebo ještě něco jiného.“ Poznávám si například 1. Korintským 5:15 a 2. Korintským 7:1 a Matouš 28:16, a tak dále, takhle si to poznávám, takhle sem si ta místa Písma zapíšu. A podívejte se sem, já vím, co ta místa Písma tady hovoří, ale někdy se tady toho ani nedotknu, jde to jinam a ubírá se to se vším všudy jinou cestou. Prostě nevíme.

²⁰ A tak tedy, pokud Pán dovolí, chci mluvit v neděli ráno, na závěr této krátké série shromáždění, od té doby co tady jsem, na velice důležité téma. Tedy, přijďte brzy a připravte se, že zůstanete trochu déle, možná do dvou, asi tak nějak. A tak, to je... a já už mám na toto téma poznamenaných třicet nebo čtyřicet míst Písma, ale myslím si, co kdyby... co se chci pokusit udělat, pokud mi Duch svatý pomůže — vystihnout poselství v místě, kde se teď nachází a začít stavět z místa, kde začalo, a dojít až do současné doby.

²¹ A když odjedu z Chicaga, vrátím se rovnou do Arizony a pak dál a dál. A může se stát, nakolik vím, že se vrátím zpět do modlitebny až příští rok nebo příští léto — ledaže bych tudy znovu projížděl — protože mám shromáždění.

²² A Billy právě teď pracuje na cestě do zámoří, kolem celého světa, kterou chceme zahájit hned po Vánocích. A jsem zadán asi až do prosince, a, dobrá, možná budu první prosincový týden v Dallasu. A pak v lednu chceme zahájit cestu kolem celého světa, úplně dokola, kompletně, a teď na tom pracujeme a chceme zjistit, kam nás Pán povede. A jsem tak vděčný, že... dokonce těm lidem, kazatelům, i když tolik mluvím proti jejich denominacím a těm podobným věcem.

²³ Víte, v zápisnicích, které tam teď vzadu leží, bratr Roy Borders má na starosti pozvání, a od Vánoc, od začátku roku, přišlo přes tisíc pozvání z celého světa. Přišlo na tisíc pozvání. A tak mě Pán musí nasměrovat, na která z těchto míst bych se měl vydat a co bych měl dělat. Jsme závislí jen na Něm. Nemůžete přijmout všechno. Nemůžete přijmout víc než osm nebo deset v průběhu léta, pokud byste museli, v celkovém... jedině, že byste se zastavili na jeden večer tady a na jeden večer tam, a to je... ale oni žádají o dva týdny a tři týdny, a podobně, tak dlouho, jak jen můžeš zůstat; anebo někteří říkají: „Na tak dlouho, jak dlouho tě Pán povede,“ a tak dále, a tak prostě přesně nevíš, kde začít anebo co dělat. A tak my je všechna předkládáme před Pána a říkáme: „Tak, Ty nám pověz,

nebeský Otče.“ A vy mi pomozte se modlit ohledně této záležitosti, vidíte, pomozte mi modlit se, abychom se přes to dostali.

²⁴ A uvažoval jsem, po uzdravovací bohoslužbě minulou neděli, že možná tuto neděli - že bychom jednoduše vzali vyučování a přinesli to a ukázali, v jakém čase žijeme, kde se nacházíme, jaký je trojitý záměr Božího velkého plánu od založení světa a přivedli to až ke dnešku, ten trojitý Boží záměr, ten plán. A já teď pracuji na jeho druhé části a dávám dohromady Písma, vyhledávám je a uspořádávám.

Tedy, pohledme, skloňme teď na chvíli naše hlavy.

²⁵ Pane Ježíši, Ty velký Pastýři ovcí, shromáždili jsme se tady dnes večer v tom nejvzácnějším svatém jménu. Milujeme Tě, Pane, a děkujeme Ti za toto večerní modlitební shromáždění, za ty sborové písně, které jsme s radostí zpívali z našich srdcí - a slyšeli jsme je, jak tleskají, když sem vcházeli. A pak jsme poklekli na kolena a vylévali před Tebou naše srdce a děkovali Ti za to, co jsi pro nás udělal, a prosili jsme Tě, abys i nadále kráčel s námi.

²⁶ A teď přišel čas na čtení Slova a aby bylo lidem něco řečeno. Nasměřuj nás v našich myšlenkách, Otče, a vezmi si z *toho* chválu. A řekni dnes večer skrze nás něco, co by nám všem pomohlo, abychom odešli z tohoto místa se záměrem v našich srdcích žít lépe a blíže Tebe než kdykoliv předtím. Kvůli tomu jsme tady, Pane, jsme zde, abychom Tě lépe poznali. A prosíme, abys nám dnes večer odhalil Tvou vznešenou bytost zjevením Tvého Slova, abychom mohli poznat, jak se stát lepšími křesťany a jak jednat v těch posledních dnech. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

Izaiáš 38:1-5

²⁷ No, můj zrak padl na Izaiáše, Izaiáše 38. A tak si přečteme Izaiáše, Izaiáše 38:

V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I přišel k němu Izaiáš syn Amosův, prorok, a řekl jemu: Toto praví HOSPODIN: Zřed' dům svůj, nebo umřeš, a nebudeš živ.

I obrátil Ezechiáš tvář svou k stěně, a modlil se HOSPODINU.

A řekl: Prosím, ó, HOSPODINE, rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou v pravdě

a v srdci upřímém, a že jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma. I plakal Ezechiáš pláčem velikým.

Tedy stalo se slovo HOSPODINOVO k Izaiášovi, řkoucí:

Jdi a rci Ezechiášovi: Toto praví HOSPODIN Bůh Davida otce tvého: Slyšelt jsem modlitbu tvou, viděl jsem slzy tvé; aj, já přidám ke dnům tvým patnácte let.

28 Ať Pán udělí tomuto čtení své požehnání. Je to opravdu, myslím, výjimečné téma na krátké poselství. Chci to nazvat: „Bůh nevolá člověka k soudu, aniž by ho předtím varoval.“ A chceme vystihnout pozadí nebo základ této věci zde v tomto dnešním textu — Bůh varuje člověka předtím, než ho přivede k jeho smrti.

29 Tedy, u každého to tak je. Mohli bychom říci: „Dobrá, tento člověk zemřel bez varování.“ Ne, ne, ne. Bůh nikdy... Vy nevíte, co bylo v srdci toho člověka, nevíte, co se dělo v jeho životě, rozumíte. Bůh nikdy nepřivede člověka k jeho smrti, aniž by ho nejdřív ohledně toho varoval, sdělil mu to; je to něco, je to příprava. Bůh je suverénní a klepe na srdce každého člověka a dává mu příležitost, aby přišel. Tedy, on tím může pohrdnout a odmítnout to, potrást hlavou, odejít a říct: „Ó, to je jen nějaký zvláštní pocit, přemůžu to.“ Ale přesto to byl Bůh, Bůh, který k němu mluvil.

30 A Bůh nikdy ani na zem nesesílá soud, aniž by před tím lidi varoval. Bůh nikdy nedělá nic, aniž by nejdříve oznámil, co se chystá udělat. A dává lidem možnost volby, a ty můžeš jednat správně anebo nesprávně. To je Jeho... Vidíte, Bůh nemůže nikdy změnit svou povahu. Jeho program je od počátku neměnný, protože On je nekonečný a Jeho program a Jeho myšlenky jsou všechny dokonalé. A tak kdyby to změnil, to by ukazovalo, že se naučil něco víc. A tak jelikož je nekonečný, nemůže se víc naučit. Jeho první rozhodnutí je vždy dokonalé a nic ho nikdy nemůže změnit, rozumíte.

31 Bůh, dříve než ještě člověk měl příležitost spáchat cokoliiv zlého, Bůh ho postavil na základě, kde mohl něco přijmout nebo zavrhnout, přijmout nebo ne.

32 Řekněme, mimochodem, jestli je tady ten kazatel, bratr Baker; myslím, že byl nedávno na rozhovoru. Dostal jsem jeho otázky, které mi napsal ohledně semene hada. Nechal jsem je ležet

tam vzadu, pokud je tady; ale nikde ho teď nevidím. Ale ty *otázky* jsou tady. On a jeho manželka, je to velmi milý muž a žena, ale nemohli porozumět několika věcem ohledně nauky semene hada, jakým způsobem... měli nějaké otázky ohledně toho, co jsem řekl a ohledně kázání po tom a mluvili o početí, a tak dále. Ale já... a tak jako ten bratr, je to milý muž, prostě křesťan již nějaký ten rok, ale prostě tomu nerozuměli, vidíte.

2. Mojžíšova 20:4; 2. Mojžíšova 25:18

³³ Je to těžké, jestli ne... Musíte spoléhat na Ducha svatého, protože tato Bible je napsána v hádankách. Nemůžete se jen posadit a číst ji jako noviny. Je to skryté. Opravdu. Jak byste mohli vůbec ospravedlnit Boha, když tam řekl Mojžíšovi - řekl: „Neuděláš si žádnou tesianou podobiznu,“ ve svých přikázáních, „neuděláš si žádnou podobiznu toho, co je na nebi, ani anděla nebo něčeho jiného, neuděláš si tesianou podobiznu,“ a přesto mu téhož dne řekl, aby z mosazi zformoval dva anděly a postavil je přímo na slitovnici, tam kde přebývá milost. Vidíte? Musíte znát Boha v Jeho povaze, dříve než můžete porozumět Jeho Slovu. On má k tomu Slovu klíč, On sám a On je ten jediný, který s tím dokáže zacházet a otevřít to a On je ten, který to musí zjevit.

³⁴ A tak, tady shledáváme, že Jeho povaha byla, aby vždycky varoval člověka před soudem, aby varoval národ před soudem, a tak dále. On vždy posílá varování a připomíná nám naši zodpovědnost (*povinnosti*). My neseme určitou zodpovědnost a Bůh nás tady na zemi postavil za jistým účelem. A účel, k němuž nás tady postavil, je, že jsme vůči Němu zodpovědní právě kvůli tomu. Měli byste jít k Němu a dozvědět se, co chce, abyste udělali. Pokud ne...

³⁵ Kdybyste šli pracovat k nějakému člověkovu a on vás zaměstná na ranči nebo někde jinde a vy jednoduše půjdete do chléva a posadíte se tam a řeknete: „No, fajn.“ Vidíte, musíte jít a zeptat se ho, co chce, abyste dělali, a pak to musíte dělat. Jestli pro někoho pracujete, zjistěte, jaké jsou vaše povinnosti.

³⁶ A pak tedy, jestli náš život je tady na zemi, měli bychom jít k Tomu, který nás tu postavil a říct: „Pane, co chceš, abych dělal? Co mám dělat? Proč jsem tady?“ Jestli to má být žena v domácnosti, umývačka nádobí, jestli to má být... Cokoliv Bůh chce, abys dělal, pak to dělej nejlépe, jak umíš. Nezáleží na tom, jak nepatrné to je, musíš to dělat.

³⁷ Řeknete: „Dobře...“ Problém vězí v tom, že každý z nás chce

dělat práci toho druhého. Všichni chceme být u míče, jak tomu říkáme, vidíte.

³⁸ Jako tyto hodinky tady, každý nepatrný pohyb v nich má své místo. No, a každá jejich část nemůže být ručičkami. Já se dívám jenom na ručičky, abych věděl, kolik je hodin. Ale pokud se tam jedno z těch malých koleček porouchá, nebudou ukazovat správný čas.

³⁹ A tak je to s lidmi. My všichni, jako tělo Kristovo, musíme být na svých místech, v harmonii, rozumíte. A pak se můžeme rozhlédnout a podívat se, která je hodina dne, vidíte. Potom se bude svět dívat, co se to děje, vidíte. Rozumíte? Oni vás sledují. A pokud jsi jen tou malinkou vlasovou pružinkou nebo tou hlavní pružinou nebo čímkoliv jsi, dělej v tom tu nejlepší práci, jakou dovedeš.

⁴⁰ Tedy, protože máme zodpovědnost, že se budeme muset jednou za to zodpovědět před Bohem. Každý člověk, který přichází na tuto zemi, bude muset vydat Bohu počet za tuto zodpovědnost. A mnozí z nás za správcovství, z něhož budeme muset vydat počet. Tato zodpovědnost, to je správcovství, které nám bylo Bohem pověřeno, bez ohledu na to, čím ono je. Jak jsem před chvílí řekl, „žena v domácnosti“, pak buď tou opravdovou ženou v domácnosti. Je to tak. Jestli to je farmář, buď skutečným farmářem. Cokoliv to je, kam tě Bůh umístil, abys to dělal, je to tvé správcovství, budeš se muset z toho před Bohem zodpovídat, protože jsou zapotřebí všechny tyto věci, aby to bylo vykonáno.

2. Královská 16:20; Izaiáš 38:3

⁴¹ Ezechiášovi bylo řečeno, aby se připravil a byl hotov, protože se měl setkat se svým Tvůrcem. No, Ezechiáš byl králem a velkým mužem. Všimli jste si zde jeho prosby? „Hospodine, prosím, pohleď na mě. Chodil jsem před Tebou s dokonalým srdcem.“ Jaké to je svědectví pro nás v dnešní době, a tak by to mělo být, člověk, který chodí před Bohem.

2. Královská 20:1, 3, 7; 2. Paralipomenon 32:24; Izaiáš 38:1; Žalmy 37:4; Marek 11:24

⁴² Nad tím mužem byla dokonce vyřčena smrt, a přesto Bůh ohledně něj změnil svůj úmysl, protože Ezechiáš chtěl ještě něco udělat a Bůh řekl, že nám splní touhy našich srdcí. A Ezechiášův čas se naplnil a on měl rakovinu nebo něco jiného; oni to v tehdejší době nazývali vředem, ale my víme, že vředy vás obvykle neusmrtí, ony se prostě vyléčí. Ale byla to pravděpodobně rakovina, a to se otevřelo jako vřed. A Bůh to sdělil Izaiášovi, řekl: „Jdi a řekni mu, že zemře.“

A Ezechiáš měl ještě něco, co chtěl vykonat. On měl...

Matouš 17:20; Marek 11:23

43 Když Boha o něco prosíte, musíte mít k tomu nějaký důvod. Je to jako to místo Písma, na něž tak často odkazují: „Kdybyste řekli této hoře, vrhni se do moře a nepochybovali o tom, ale věřili, že se stane, co jste řekli, můžete mít to, co jste řekli.“ No, a to všechno je ovládáno motivem a cílem, vidíte, jinak se to nestane, rozumíte.

44 Nemůžete tam jen tak přijít... A právě tady mnozí z nás chybují; přicházejí a říkají: „No, já ti ukážu, že mám víru, abych to udělal.“ Tedy, ty jsi od počátku na omylu. Bůh ti nedává své dary, aby sis s nimi hrál.

45 Jak jsem již před chvílí řekl, On ti neukazuje vidění pro zábavu. To není pro zábavu, to je posvátné. Používej to v souladu... jak ti bude Pánem řečeno. Buď Jeho vězněm. Bez ohledu na to, jak moc chceš tomu člověku říct, že se mýlí, a že to, tamto anebo něco jiného, buď potichu, dokud to Bůh neřekne. Potom, když to řekne Bůh, pak můžeš přijít s „Tak praví Pán!“ Ale až do té doby na ně můžeš klidně zapomenout.

2. Královská 20:1, 3, 7; Izaiáš 38:1, 3, 5

46 Dnešní svět se podobá tehdejšímu Ezechiáši; byl varován. Neustále varován. Církev je varována. A tyto věci se nedějí jen tak náhodou. Za nimi vždy něco je. Tedy, Ezechiáš onemocněl, měl vřed, a to nebyla náhoda. Bůh tam poslal Izaiáše a pověděl mu, aby dal do pořádku svůj dům, protože zemře. A Ezechiáš plakal a řekl Bohu: „Chodil jsem před Tebou v upřímnosti srdce a prosím, abys ušetřil můj život pro dobrou věc, pro Boží věc.“

Bůh řekl prorokovi: „Vrať se a řekni mu.“

2. Královská 16:20; Izaiáš 38:3

47 No, není to zvláštní? Ezechiáš byl tím největším mužem v zemi. Ezechiáš byl králem a zbožným mužem. Musel být opravdovým mužem, jestliže se takto mohl před Bohem obhajovat a Bůh ho za to nepokáral. „Chodil jsem před Tebou s dokonalým srdcem.“ No, to hovoří za všechno, vidíte.

Izaiáš 38:5

48 A Bůh neřekl: „Ne, Ezechiáši, to jsi nedělal,“ ale On přiznal, že to tak bylo. A řekl: „Já — ušetřím tvůj život a přidám ti trochu času,“ vidíte. „Splním tvou prosbu,“ vidíte, protože byl spravedlivým mužem, byl opravdovým Kristovým služebníkem.

49 A pak cítíte, že máme právo o něco prosit, pokud je náš cíl

a také motiv správný.

50 Tedy, dnes vidíme, že v těchto mnoha uplynulých letech, řekl bych v těch patnácti minulých letech, možná více, že tady neustále celým národem procházelo varování: „Čiňte pokání, jinak zahynete!“

51 Všimněte si, právě dnes ráno jsem hovořil s manželkou, snídal jsem brzy, a seděli jsme u stolu a než jsem odešel, tak jsme hovořili. Řekl jsem: „Ženo...“ Ona mluvila o Billy Grahamovi a o jeho ženě, jak se snaží žít obyčejným životem, a i v těch ostatních věcech. Řekl jsem: „To je opravdový služebník, když se nesnaží...“ Když ten muž vydělává ve svých kampaních dva nebo tři miliony ročně, ale on ty peníze nedostává, přichází to do jeho nadace a je to zpětně vynakládáno na to dílo a na rozhlasové vysílání a podobně. A Billy z toho dostává asi dvacet pět tisíc ročně.

52 Řekla: „Ale jak bychom my mohli utratit dvacet pět tisíc dolarů ročně?“

53 Řekl jsem: „Bere si jen to, co musí, to je všechno. Má dům, za který musí platit a podobně.“ A pokračoval jsem a řekl: „Mám vůči Billy Grahamovi veliký respekt,“ řekl jsem, „protože on má poselství a tím poselstvím je pokání.“

54 A pak, říkám vám, není tady druhý takový, o němž bych v této zemi věděl, kterého by Bůh s takovým poselstvím použil, jako Billy Grahama. Ó, on už dostal nejednou sprchu, ale on tam stojí, a mám na mysli — volá ty politiky a církevní členy k pokání. Ale on jde jen tak daleko.

55 A tady přichází bratr Oral Roberts, další velký služebník Páně. A není tady druhý takový, jehož bychom mohli přirovnat k Oralu Robertsovi. Ten buldočí stisk k vyhánění zlých duchů a vyzývání jména Páně, a ty malé senzací, a tak dále, ohledně Božského uzdravování. To je přesně pravda. Je posel pro letničnické.

56 Existuje posel pro ten denominační církevní svět, rozumíte, a pro ten chladný svět.

Židům 13:8

57 A pak se můžete podívat na naši malou vlastní pokornou službu, která obhazuje: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky,“ vidíte. A k čemu to vede? Povolává tu skupinu nevěsty, vidíte, rozumíte. Vidíte, to vyvolává z obou těchto skupin. To bere kolo z toho kola. Chápete, co myslím?

Židům 13:8

58 A Bůh pak potvrzuje to poselství, jež káže Billy Graham. Bůh uzdravuje nemocné skrze modlitby Orala Robertse. A Bůh dělá ty věci, které Ježíš... dokazuje, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky. A to povolává ty věci, které... To je poselství této hodiny. A každé z těchto poselství volá: „Čiňte pokání, jinak zahynete!“ To je pravda. „Čiňte pokání nebo zahynete!“ Není žádná jiná naděje, je po všem. Svět byl ohledně Jeho příchodu varován. Každé z těchto poselství varuje a mluví o příchodu Pána Ježíše; jak k denominační církvi...

59 Zapamatujte si, Bůh je vždy ve trojkách. Jako Otec, Syn a Duch svatý; a ospravedlnění a posvěcení a křest Duchem svatým, a tak dále. On je ve trojkách.

60 Tedy, Bůh je v tom poselství pokání k nominální církvi. Bůh je v tom poselství Božského uzdravování k Letniční církvi. Bůh je v tom poselství k nevěstě, vidíte. A tak shledáváme, že všichni volají; jedno k tomuto, toto k tamtomu a tamto k tomu. Bůh vyvolává církve ze světa; vyvolává církve z těchto denominačních církví k letnicím; a vyvolává nevěstu z letničních, vidíte.

61 Jako Luther, Wesley a dnešek. Vidíte, to všechno je dokonale znázorněno a není v tom žádná chyba. Udeřil jsem do všech těch konců a stran a vnitřku i vnějšku, představil jsem to na základě Písma, tu chronologii toho, takže víme, že to je stoprocentní pravda, rozumíte. Není v tom žádná chyba. Doufám, že v neděli to Bůh nechá vsáknout tak hluboko, že se od toho nikdy nebudete schopni vzdálit, vidíte.

1. Mojžíšova 19:14

62 Tedy, Bůh dává varování, je to příprava na soud. Atomové bomby jsou v hangárech, všechno se připravuje. A Bůh, dříve než dovolí, aby se tyto věci staly, posílá volání, tak jak to udělal v Sodomě: „Vyjděte z toho! Připravte se! Něco se bude dít!“

1. Mojžíšova 7:23; Matouš 24:37, 38; Lukáš 17:26, 27

63 Jako za dnů Noe, předtím než Bůh seslal vody, aby zničily svět v tom velkém předpotopním světě, který upadl do hříchu, jak to Ježíš jasně řekl, že to byl den, jako je tento. „Jak bylo za dnů Noe, tak bude při příchodu Syna člověka.“ Jak ženy řádily; a ženění a vdávání a velké vědecké úspěchy a chytrí vzdělaní lidé, kteří se přiklonili na tu intelektuální stranu, a to malé pokorné stádečko stálo na druhé straně v očekávání na soud a na záchranu. A předtím než Bůh seslal soud, poslal proroka.

2. Královská 20:17, 18

64 Přesně jako v případě Ezechiáše, On řekl: „Připrav se, protože soudy jsou za dveřmi.“

65 A on připravil lidi pro ten čas. Noe připravil lidi a bylo to volání milosrdenství před soudem.

Jonáš 1:2

66 Ninivi bylo dáno vědět, než přišel jeho čas. Bůh se podíval dolů na Ninive a řekl: „Je mi z toho špatně a jsem těmito věcmi už unaven.“ Chápu, že ten velký pohanský svět... Jejich město, jak to bylo tam v těch dobách - oni byli posuzováni podle města; teď je to podle národu; teď, co se populace rozšířila, tak jak se rozšířila. On řekl: „To velké město se se vším všudy odevzdalo hříchu.“

Jonáš 3:4

67 A Bůh předtím než seslal soud, poslal poselství varování: „Vyjděte z něj! Dejte si věci do pořádku!“ Sledujte, prorok nikdy neřekl nic než... Řekl: „Za čtyřicet dnů bude toto město zničeno.“

68 A, ó, jak je to někdy těžké dělat takové věci, říci to lidem. Pokud si prorok nedává pozor, dostane se do problémů, protože může tak trochu sejít na jednu stranu, aby to nějak usnadnil nebo jít na kompromis — trochu tady a trošku tam. Ale pravý prorok dostal od Boha nařízení a nikdy by neměl přistoupit na žádný kompromis, měl by to sto procentně položit na tu linii.

69 A z toho důvodu *Bůh* použil ducha Eliáše tolikrát, vidíte, to proto, že ten duch vždy vykonal Jeho nařízení. Rozumíte? On vykonal Jeho nařízení přesně tak, jak byla dána, a vždy to bylo: „Vraťte se ke Slovu!“ Vidíte? Vždycky je vedl zpět do Slova.

Jonáš 1:2

70 No, shledáváme, že Ninive bylo v hříchu. A prorok váhal, protože se jednalo o pohanský svět, rozumíte, byl to pohanský národ, pohanský lid; ne jeho vlastní, nebyli to Hebrejové. To byli pohané. Velké lodě, velký obchodní přístav, takové bylo Ninive; byl tam velký rybářský průmysl, lidé se živili rybolovem. A musela to být velká hříšná země. Mnoho peněz; a tam kde je hodně peněz a lidé zastávají populární názory té doby, tam se usadí hřích a násilí.

Jonáš 3:4

71 Bůh už byl z toho unaven. A měl v té zemi proroka. A tak svému prorokovi řekl: „Jdi do Ninive, volej a mluv: ‚Za čtyřicet dní bude toto město zničeno.‘“

72 No, a Jonáš si pomyslel: „Víte, můžu se tím dostat trochu do

problémů.“ A chtěl si být trochu víc jistý, a tak si myslel, že by si udělal malou dovolenou a že pojedou do Tarsu. A zjišťujeme, že... zůstávalo už jenom čtyřicet dnů, vidíte.

73 Tak, to poselství je naléhavé, čas je na blízku. Nezahrávejte si s ostatními věcmi, abyste získali titul bakaláře umění a něco zjistili. Ta hodina je tady! To je to, co se dnes děje s lidmi. Snažíme se postavit velké školy a mít takové velké věci. Zatímco milosrdenství... Ó! Jestli kážeme příchod Páně, k čemu nám jsou školy? Potřebujeme pokání před Bohem! Rozumíte?

74 Jak řekl Hudson Taylor tomu mladému misionáři, řekl mu... Přišel k němu mladý čínský chlapec a řekl: „Pane Taylore,“ řekl, „Pán Ježíš mě naplnil svým Duchem.“ Řekl: „Jsem tak šťastný!“ A řekl: „Mám se teď deset let věnovat tomu, abych získal nějaké tituly, a tak dále?“

75 On řekl: „Synu, nečekej na tituly. Pokud svíce začala hořet, jdi a mluv o tom! Běž a řekni o tom, nečekej na vědecké tituly. Ne, než získáš tituly, svíce shoří do poloviny.“

76 A proto, dokud hoří a nevíš o ničem jiném, prostě řekni o tom, jak byla zapálena. Jen se nesnaž zaujmout místo někoho jiného nebo někde *nějaké* místo. Když to víš, řekni o tom, co víš, že je pravda. „Takovým způsobem to na mě přišlo a takhle to ohledně toho cítím.“ To je... I kdybys už nic kromě toho nevěděl, řekni jen to! Pojďme! To poselství je naléhavé, ten čas je blízko.

77 No, co kdyby Izaiáš řekl: „Dobrá, nejdřív počkám a uvidím, jak se ty věci s tím vředem budou vyvíjet. Jak to bude vypadat?“

Izaiáš 38:1

78 Vidíte, Bůh mu řekl: „Jdi a řekni mu to teď!“ Rozumíte?

A On řekl Jonášovi, aby šel. Ó!

Jonáš 1:4–6

79 A když se dostal na širý oceán a na hluboké moře a loď se točila v bouři a oni roztáhli plachtu a točili se stále dokola a dokola, divili se, co se to se světem děje. Ale nemohli to pochopit. A vypadalo to, že loď nabírá vodu. A každý člověk volal svého boha, a ta první věc, víte... Jonáš byl na dovolené, a tak si myslel, že se může dobře vyspat, a tak si našel místo v podpalubí, lehl si, natáhl si pohodlně nohy a usnul. A někdo řekl: „Ty lenochu, probud' se a volej svého Boha!“ Jonáš věděl, co nebylo v pořádku.

Stejně tak každý člověk ví, co dnes není v pořádku! Vidíte?

Jonáš 1:12, 13

80 A on řekl: „To je všechno moje chyba. Vezměte mě, svažte mi ruce a hodte mě do moře a pak ten problém skončí.“ A oni byli natolik gentlemani a kamarádi, že to nechtěli udělat; ale zjistili, že je prorok a že ví, o čem mluví. Pověděl: „Myslel jsem si, že bych si nejdřív vzal dovolenou, ale Pán mi teď dovolenou dát nechce. Já mám jít na jiné místo, tam mám práci, kterou mám vykonat. Myslel jsem si ale, že než tam pojedu, že bych si nejdřív trochu odpočinul, ale já tam musím jet. To poselství je naléhavé, musím se tam dostat.“

Jonáš 1:17

81 Dokážu si představit, když ta zvláštní připravená ryba dostala Jonáše do svého žaludku, udělala čelem vzad, až voda stříkala na všechny strany a vyrazila do Ninive tak rychle, jak jen mohla. Bůh tam posílal své poselství v té zvláštní připravené rybě. A ona vyrazila do Ninive tak rychle, jak jen mohla, protože měla na palubě posla a musela ho tam dopravit. On nastoupil na nesprávnou loď, ale Bůh pro něj připravil *tu správnou* loď.

82 A tak víte, Bůh je schopen vykonat velké věci, pokud Ho jen budeme poslouchat, vidíte. On udělá cestu tam, kde žádná cesta není. On sám je cestou, vidíte. A když je poselství naprosto naléhavé, jako v dnešní době, Bůh se postará o způsob.

83 Znovu si všímáme, když Amos... Už jsem o tom muži kázal, o Amosovi. Kdybyste si někdy chtěli ten příběh přečíst, je ohromný. Přečtěte si Amosův příběh, 1. kapitulu Amose. On je dalším předobrazem varování, předtím než přijde na hřích soud. No, město, které on tam měl varovat, to byla skupina Židů, kteří se všichni tak trochu dostali mimo tu vyšlapanou cestu a stali se velkým turistickým centrem. A představuji si, jak jsem to již jednou dopoledne ilustroval, když jsem o něm mluvil, že když jeho pleš vykroukla zpoza kopce, jeho staré malé oči se mu zúžily, když pohleděl dolů a uviděl hřích toho velkého národa a jeho lidí; přejížděl si prsty po své bílé bradě. Ó, jaká to byla věc! Ale nikdo nevěděl, odkud přišel.

84 Nikdo ty proroky nezná, oni se odněkud objeví a stejným způsobem zmizí.

Amos 3:3; Amos 4:12

85 Ale on přišel do toho města a měl: „Tak praví Pán! Čiňte pokání, jinak zahynete! Protože Bůh tento národ zničí. On toto místo

smete z povrchu země. Uzavřeli jste dohodu se svým nepřítelem. Myslíte si, že máte se svým nepřítelem mír, ale Asýrie po celou dobu proti vám zbrojí. Jak můžete jít dva spolu, když se neshodnete? Je to tak.“ A on...

⁸⁶ Bůh nás chce oddělit. Chce, abychom vyšli ze světa a ne abychom se snažili žít pro svět a Boha současně; ne abychom si současně brali příklad ze světa i z Boha. Musíte žít buď pro jednoho, nebo pro druhého. Musíte věřit buď jednomu, nebo druhému.

Amos 3:1

⁸⁷ A teď zjišťujeme, že tento Amos, že on opravdu předpověděl soud na tyto lidi, jediné že budou činit pokání. (A, ó, tak dobře se to hodí pro náš den.) Myslím si, že to velké město, když se na to podíváme zpět, to velké město tam v údolí, jak bylo té věci oddáno. Hospodářství, jaké měli a všechno ostatní - a jak to prosperovalo. A mysleli si, že se nacházejí přesně ve vůli Páně, protože prosperovali. Museli se ovšem přesvědčit o tom, že Bůh není vždycky tím, kdo dává prosperitu. Ne, Bůh... Někdy, když prožíváme prosperitu, církev se obvykle od Něho vzdaluje.

Ezechiel 16:5, 9, 15, 22

⁸⁸ Víte, Bůh jednou promluvil k Izraeli a řekl: „Našel jsem tě zkrvavenou na poli a umyl jsem tě a vychoval tě“ - aby byla Jeho vlastním dítětem. „A když jsi vyrostla a stala ses krásnou mladou ženou, stala ses nevěstkou.“ On řekl: „Odevzdala ses každému kolemjdoucímu,“ vidíte. „Ale když jsi byla chudá a nuzná, když jsi měla bídu, sloužila jsi mi. Ale když jsem ti požehnal a dal jsem ti dostatek, pak jsi mě opustila.“ A je dokázáno, že je to tak. Ó!

⁸⁹ No, zjišťujeme, že tento prorok skutečně ten národ udeřil, tento Amos. On byl jen oráč. Ale zjišťujeme, že když to udělal, udeřil na ně a řekl jim, jak to bude a řekl jim, jestli se nedají do pořádku s Bohem, že nepřítel, s nímž uzavřeli partnerství, bude právě tím, kdo je zničí.

⁹⁰ A shledáváme, že naše pyšná Amerika neunikne Božímu hněvu. Určitě to tu bylo, když jsem o tom od té doby, co jsem tady, mluvil - že všechno se blíží ke konci. Víte, já už nevidím nic, na čem by se dalo stavět. Není možné stavět na politice, s ní je konec. Nemůžete budovat na společenském životě, protože on je tak velice zdemoralizován. Nemáme nic, na čem bychom mohli stavět. Nemáte nic, do čeho byste vložili vaši naději.

„A co církev?“

⁹¹ Dobrá, s církví *také* nemůžete nic udělat, je tak formální a je v tak beznadějném stavu, že už nic nezůstalo. Oni prodali své prvorozenství za misku čočky a čekají už jenom na soud. Duch svatý procházel tímto národem, ukazoval svá znamení a zázraky, a oni neustále Jeho milostí pohrdají. On se potvrdil a dokázal sám sebe skrze své velké potvrzení, že On je Slovem Božím projeveným v tomto dni. A oni to přesto odmítají, vidíte. A teď už nic jiného nezůstalo. Nemůžete s Bohem stále takto zacházet, rozumíte.

⁹² Dobře, shledáváme, že zaprvé On posílá své proroky s varováním. On svůj způsob, svou metodu, jak věci dělá, nemění.

⁹³ On ne vždy udeří hned, když varuje. Sledujte pozorně, co teď řeknu. Bůh dává varování, ale ne vždy udeří ve stejném čase, kdy varování posílá. Všimli jste si toho? A když současně s tím varováním neudeří, pak je ten prorok zesměšňován: „Ty jsi to neměl. Ty jsi lhal. Neměl jsi pravdu.“

Izaiáš 38:1, 5

⁹⁴ Stejně tak to mohli říkat Izaiáši. Co myslíte, že si ten muž mohl myslet, když tam přišel a prorokoval, že král zemře, a pak se vrátil a řekl, „ne, bude žít“?

Jonáš 3:4

⁹⁵ A co s Jonášem, který procházel ulicemi a říkal: „Ó, toto město bude za tolik a tolik dnů zničeno, za čtyřicet dnů,“ a pak to Bůh neudělal?

⁹⁶ Vidíte, musíte být pozorní, Bůh neudeří vždycky v tu chvíli, kdy posílá varování. Ale On... Je tu jedna věc — potom je prorok zesměšňován. Ale jestli je potvrzeným prorokem skrze Slovo Páně, rozumíte, potvrzený skrze Boží znamení, jak Bůh řekl, že prorok bude potvrzen (což tito muži byli), vidíte, pak to Slovo není jeho, ale Boží, a ono se vyplní. Musí se vyplnit, pokud je Božím Slovem. A je tu jenom jedna věc, která to může zastavit, a to je rychlé pokání.

⁹⁷ Všimněte si, Amos, on se svého proroctví dožil; když tomu městu řekl o tom, jak se to stane, jak Bůh způsobí, že přijdou Syřané a zmocní se jich, a tak dále, a jak je pozře jejich vlastní korupce. No, věřím, jestli je to právě teď... dívám se sem do Písma a jestli jsem to tady spočítal správně, stalo se to asi padesát let po Amosově proroctví. A co si o tom teď pomyslíte? Minula celá generace, než se Amosovo proroctví uskutečnilo. Ale jestli si to tu přečtete, pak se dozvíte, že se to stalo přesně doslova tak, jak to řekl, vidíte.

⁹⁸ Jan viděl knihu Zjevení. To se vůbec v jeho době nestalo, ale my vidíme, že se to vyplňuje úplně přesně, vidíte.

Daniel 12:9, 13

⁹⁹ Daniel prorokoval o tom dnu, o svém dnu a o budoucnosti. Nedožil se toho, aby to uviděl. Bůh řekl: „Musíš jít, Danieli, svou cestou. Zavři tu knihu, uzavři ji. Ty budeš odpočívat, ale v ten den vstaneš,“ vidíte.

¹⁰⁰ Tedy vidíte... ne vždy... Bůh... neudeří okamžitě, když prorokuje. Amosovo proroctví, jak jsem řekl, se vyplnilo o padesát let později. Ale vyplnilo se!

¹⁰¹ Prorok je... opravdový skutečný biblický prorok je zvláštní osobou. Ne nějak „zvláštní“, že je nějak odlišný od všech ostatních, ale on má zvláštní práci, vidíte. A protože má zvláštní pověření, musí být zvláštní (trošku odlišný od těch ostatních), aby to mohl vykonat.

Je to, jako když Bůh rád přirovnává své proroky k orlům.

¹⁰² No, orel je zvláštní pták. Je jenom ptákem, ale je zvláštním ptákem. A může létat výš než ostatní ptáci. Může vidět dál než ostatní ptáci. Ale aby se mohl povznést výš; musí být stvořen tak, aby se mohl vznést výš. A k čemu by mu to bylo dobré vznášet se do výšek, kdyby nemohl vidět, co má dělat, potom co se tam vznese, rozumíte. A tak musí být zvláštně stvořeným ptákem, vidíte. On je tak trochu — v té rodině dravců; on trhá *maso* svým zobákem. A jí... mnozí z nich jsou mrchožrouti. Existuje kolem čtyřiceti druhů různých orlů.

¹⁰³ Ale vidíte, v církvi je pastor; a pastor je zvláštní osobou. On je stavěn tak, aby mezi lidmi dokázal vyřešit spory. On je nosičem břemen, je v tom týmu tažným zvířetem. Je tím člověkem, který se dovede postavit, když má někdo něco proti někomu, dokáže se posadit s oběma rodinami a nepřiklonit se na žádnou stranu, a dokáže to vyřešit a přivést to zpět k přívětivosti, rozumíte. On je pastor; on ví, jak se má o ty věci postarat.

¹⁰⁴ Evangelista je zvláštní člověk. Je to muž, který hoří jako ohnivá koule. Běží do nějakého města, káže tam své poselství, a potom z toho místa vyrazí na nějaké jiné místo. Vidíte, on je zvláštním člověkem.

¹⁰⁵ Učitel je zvláštní člověk. Posadí se pod pomazáním Ducha a je schopen vzít slova a dát je skrze Ducha svatého dohromady, takže pastor ani evangelista, ani jeden z nich se mu nevyrovná.

106 A dál zjišťujeme, že apoštol je zvláštní člověk. On je tím, který uvádí věci do pořádku. Je to muž, který je poslaný Bohem, aby uvedl věci do pořádku.

107 Prorok je zvláštní člověk. Prorok je muž, k němuž přichází Slovo Páně, protože prorokův život je tak sestrojen, že jeho podvědomí a jeho vědomí jsou tak blízko sebe, že nemusí usnout, aby mohl mít sny, ale vidí věci, když je v bdělém stavu, rozumíte. Tedy, to je něco, co musí udělat Bůh. Vidíte, on vidí, co se děje.

108 Prorok předvídá věci, které jsou daleko, vidíte, věci, které přicházejí. On vidí kalich plný Božího hněvu předtím, než se naplní, vidíte. Může říci: „Tak praví Pán! Bůh toto město zničí, nebudete-li činit pokání.“ Proč? On je orel. On se vznáší ve výšinách, rozumíte. A vidí tam do dálky. A vidí, jak je kalich hněvu vyliť. To vidí proroci. On se nedívá na to, co se děje tady, dívá se tam! Říká: „To přichází!“ Dokáže se vznést tak vysoko, že může vidět ten stín. Řekl: „Svět bude ve tmě, ve velké tmě.“ Teď svítí slunce, ale on se povznesl tak vysoko, že vidí ten blížící se stín a mluví o tom, na co se dívá. Ještě to tady není, ale jednou to tu určitě bude! Je to tak. Jednou to tady bude, veliká temnota nad lidmi. On ví, že to přichází za mnoho let, ale on to vidí.

109 Amos, ten pomazaný Boží prorok, on viděl tu temnotu a soud. Viděl, jak přichází Sýrie se svými válečnými vozy a jak tam vtrhli a pozabíjeli ty lidi. Viděl, jak to přichází; a ten Boží soud na ně. No, padesát let předtím, než se to stalo. Ale vidíte, jelikož byl prorok, byl pozvednut v Duchu a uviděl to zpovzdálí, vidíte. Viděl ten kalich plný předtím, než se naplnil.

1. Mojžíšova 15:13–16

110 Jako Abraham. Bůh řekl Abrahamovi: „Tvé semeno přijde do této země a bude tu pobývat čtyři sta let a potom je vyvedu mocnou rukou, protože nepravost Amorejců se ještě nedoplnila,“ vidíte. Bůh věděl o tom kalichu, který se naplní. A On mluvil se svým prorokem a řekl mu: „Ty vidíš tam dole ten kalich Amorejců,“ vidíte, „ale jejich nepravost se nedovršila, Abrahame.“ Teď o tom nemluv, nech si to pro sebe, ale to přijde. A když se jejich kalich naplní během těch čtyř set let, já je před tebou vyženu jako kobylinky a usadím tady v této zemi tvé semeno. Amen! To je prorok Páně.

111 No, když on mluví o svém vidění, ať se jedná o hněv nebo ať se jedná o uzdravení, může zde nastat prodleva, ale musí se to stát, pokud to řekl ve jménu Páně, rozumíte. Může to být požehnání,

které vám pověděl. Možná ti sdělil určitou věc, a ty ji nemusíš vůbec vidět. Říkáš: „Jak by se to mohlo stát? Vždyť moje... On mi řekl: ‚Tak praví Pán, stane se to a stane se tamto,‘ a přesto se to nestalo. Ten muž se mýlil!“ No, vy budete souzeni za to, že jste tomu neuvěřili, ale ta věc se každopádně stane! Vidíte? Musí se stát!

Abakuk 2:3

112 „I kdyby prodlévalo,“ říká Bible, „promluví jistě ve svém čase.“ To se uskuteční.

113 Prorok se jen dívá do dálky a něco vidí. Mluví o tom, na co se dívá. Nepřemýšlí o tom, co je tady a jak vypadáš teď, on se dívá na to, čím budeš. A když to vypoví a pokud je to ve Slovu Páně, již to bylo vypovězeno a nic na světě ho není schopno zastavit (vidíte, je to tak), jedině sám Bůh.

114 Všimněte si, teď zjišťujeme, že když... On vypovídá své vidění, prorok. Někdy říká dobré věci, mluví o tvém uzdravení. Dobře, můžeš si pomyslet: „To se přece nemůže stát, můj stav se vůbec nezlepšil.“ Co to pak působí? To na tebe jenom přivede Boží soudy. Je to tak, vidíte. Ježíš zaslíbil, že tě spasí, pokud tomu budeš věřit; pokud tomu nevěříš, pak se ti to nestane. Musíš to přijmout, musíš tomu uvěřit, vidíte. A musíš si uvědomit, odkud to pochází. To ti dává víru v Boha nebo ve tvého proroka, vidíte. Musíš tomu věřit.

115 A teď zde shledáváme, že tito proroci, kteří mluvili; oni mluvili, a to co řekli, to se stalo. A jestli je Boží hněv vylit na lid, je jenom jedna věc... Jestli ten prorok říká, že se stane něco jiného, je jenom jedna věc, která zadrží Boží ruku; totiž pokání. Pokání vůči Bohu, to zastaví Jeho hněv. No, nečekej na tamto, udělej to hned! Jestli Bůh něco říká, udělej to hned.

2. Královská 20:1; Izaiáš 38:1

116 Jakmile se Ezechiáš dozvěděl... On byl dobrý člověk, ale Bůh řekl: „Nastal tvůj čas, Ezechiáši, a musím tě vzít. Chci, vezmu tě. Dej celý svůj dům do pořádku.“

2. Královská 20:1,3; Izaiáš 38:1, 3

117 A on řekl: „Abych to udělal, zabere mi to ještě patnáct let, Pane,“ vidíte. „Vím, že odejdu, ale potvrvá mi to patnáct let, dát svůj dům do pořádku. Nedokážu to udělat hned. Chybí mi čas, abych to udělal. Nemohu to teď udělat. Pane, dovol mi žít ještě dalších patnáct let, abych to mohl udělat. Nestihnu dát svůj dům...“

Vidíte, Boží pověření znělo: „Dej si dům do pořádku!“

118 A Ezechiáš řekl: „Nemohu to udělat letos. To mi zabere... čas; to musím vzít zpět a to musím udělat a to musím vrátit tam tomu člověku, potrvá mi to patnáct let. Ušetři mě, abych to mohl udělat. Dovol mi, dovol mi, dej mi trochu času, abych to udělal,“ vidíte.

2. Královská 20:5, 6; Izaiáš 38:5

119 Tehdy Bůh řekl: „Budu shovívavý.“ Ale on musel přesto umřít, vidíte.

120 A pak znovu, on využil svůj čas - on v průběhu toho času odpadl, vidíte. Bylo by lepší, kdyby odešel předtím, než udělal ty pořádky. To je pravda. Ale On mu přidal patnáct let, aby dal do pořádku svůj dům. Protože, okamžitě, co udělal? Řekl: „Pane, jsem pomalý. Potřebuji na to patnáct let. Ty jsi mi řekl, abych dal do pořádku svůj dům. Nestihnu to dřív, než za patnáct let, protože tady mám půjčku a tady něco a tam musím udělat to a to.“

2. Královská 20:17, 18; Izaiáš 39:6, 7

121 No, on byl zbožný muž, a Boží Slovo se musí každopádně vyplnit. Ono se každopádně uskuteční, ale On to na chvíli zadržel, vidíte, zadržel to pro něho. A v průběhu toho času se dopustil hříchu. On řekl: „Nedopustím to na něj, ale navštívím to na jeho dětech po něm.“ Znáte ten příběh.

122 No, shledáváme, že okamžité pokání někdy zadrží na chvíli *Boží hněv*.

Jonáš 1:2; Jonáš 3:4

123 Tedy, shledáváme, že Ninive... Bůh řekl: „Jdi tam a volej proti tomu městu a řekni jim, za čtyřicet dnů to místo padne.“ A, ó, oni činili pokání! Jakmile uviděli toho ulicí přicházejícího proroka, který říkal: „Tak praví Pán. Toto místo za čtyřicet dnů padne! Toto místo padne!“

Jonáš 3:5, 7, 8

124 Dokonce král nařídil v celé zemi půst a truchlení: „Oblečte se do pytloviny, posypejte se popelem! Nejen vaše hlavy, nejen vaše vlastní těla, ale i na váš dobytek, vaše zvířata na poli posypejte popelem a dejte na ně pytlovinu.“ Jaké pokání!

125 Nuže, když se na to díváme, všímáme si — jestli ten prorok opravdu nedává dobrý pozor, podívejte, rychle se nezorientuje a nepřistoupí k Bohu, pak rovnou tam něco uvidíte, pokud si nedáte pozor...

2. Královská 20:5; Izaiáš 38:5

126 Podívejte se na Izaiáše, on prostě vyslovil své proroctví

a vrátil se do své malé chatrče v pustině. A když to udělal, Hospodin nepromluvil ke králi, který se modlil. On měl způsob, jak věci dělat. V té zemi byl prorok. A Slovo Páně přichází k Jeho prorokům. On tam šel a řekl: „Izaiáši, vrať se a řekni mu, že jsem slyšel jeho modlitby. Porozuměl jsem, že to... že si myslí, že mu to zabere patnáct let, aby to udělal. Viděl jsem jeho slzy, protože on chtěl velice ten úkol vykonat. Aby to mohl udělat, řekl, že mu to potrvá asi patnáct let. Jdi a řekni mu, že mu je přidám,“ vidíte.

2. Královská 20:5; Izaiáš 38:5

127 Proč? On pověřil Izaiáše, aby šel a řekl mu: „Tak praví Pán!“ A potom, nastane-li v tom nějaká změna nebo prodleva... stane se to každopádně - on přesto umřel. Ale řekl... Pokud v tom něco je, pak On je zavázán se vrátit k tomu muži, k němuž bylo posláno „Tak praví Pán“. On Izaiáši řekl: „Vrať se tam a řekni mu to.“

Jonáš 4:3, 6, 8

128 No, Jonáš zaujal jiný postoj; vyšel na kopec a řekl: „No, bylo by lepší, kdybych se vůbec nenarodil.“ A, ó, jak na to šel! A Bůh dovolil, aby vyrostla malá tykev a poskytla mu stín, aby se tam mohl trochu ochladit. Ale on řekl: „No, šel jsem tam a oni budou říkat, že jsem falešný prorok.“

Jonáš 3:5

129 A Bůh k němu promluvil a řekl: „Podívej se tam na to město. Podívej se, Jonáši, celé město se kaje v pytlovině a popelu.“

Jonáš 4:7, 8

130 A pak mu řekl o té malé tykvi a o tom červu, který ji zničil. Jednou, bude-li Pán chtít, bych chtěl přijít sem do modlitebny a kázat sérii kázání jenom o Jonášovi, ó, je v tom tolik velkých... ten východní vanoucí vítr a všechno ostatní. Ó! Je v tom obsaženo tolik věcí, je to prostě napínavé. Jsou tam valouny zlata, všechno to jsou předobrazy a přesně sedí. Znázorňuje to dokonce Ježíše Krista a všechno ostatní. Samozřejmě, každý řádek v Bibli znázorňuje Ježíše Krista. Opravdu. Je to naše nedělní lekce, a dá-li Pán, zjistíme to.

131 A všimněte si, jsou věci, které... Pokud jste upřímní a řeknete Bohu... Tedy, musíte být bdělí.

132 Teď vám chci ukázat jiného Jonáše tady na pódiu.

133 Jednou večer sem přijeli jedni lidé. Možná že ta žena je dnes večer tady (nebo někdo z nich), a tak je nebudu jmenovat. Pravděpodobně budete vědět, o koho se jedná. Oni sem chodí, je to

milá skupinka lidí tam z Kentucky, a chodí sem už léta. Ovšem ti lidé, i když to jsou milí lidé, moji dobří přátelé, ó, byli to moji opravdu dobří přátelé, ale oni... byli lidmi takového druhu, že pokud probíhalo probuzení, chodili do sboru; ale když probuzení skončilo a bylo třeba táhnout břemena, nikdo táhnout nechtěl. A všechny ty děti sem chodily do besídky; měly... když jsme měli třídy, a tak dále.

134 A jednou jsem se vrátil domů, bylo to asi před čtyřmi nebo pěti lety, tak nějak. A ta mladá dívka (bylo ji tak asi kolem osmi let, když chodila do besídky), ona už byla vdaná a měla dvě děti. A ona tu ležela v nemocnici na pokraji smrti. Byla ve čtvrtém nebo pátém měsíci těhotenství, a to dítě zemřelo. A oni ji nemohli operovat kvůli uremii. Nemohli provést operaci, a tak museli nechat zemřít i tu matku. Nebylo možné ji operovat, rozumíte, ten plod by ji zabil, a tak museli... prostě umírala, to byl konec. Nebyla pro ni žádná šance.

135 Šel jsem ji navštívit, protože pro mě poslala. Jel jsem do nemocnice a ona tam byla pod kyslíkovým stanem. Odhrnul jsem cíp *stanu*, chvilku jsem s ní hovořil a zeptal se: „Vzpomínáš si na mě?“

Odpověděla: „Jistě, bratře Bille, pamatuji si tě.“

136 Zeptal jsem se: „Jak to je... Víš, jak vážné to s tebou je?“

Pověděla: „Vím.“ Řekla: „Proto jsem pro tebe poslala.“

Řekl jsem: „Dobře, a jak je to s tvým vztahem k Pánu?“

Odpověděla: „Bratře Bille, já nejsem připravená odejít.“

137 A tak jsme klekli a modlili se, a její matka a její manžel a mnozí z nich byli v tom pokoji, a matka a její manžel začali plakat. A potom jsem ji prosil a ona dala svůj život s Bohem do pořádku (slibovala, že se vrátí a slíbila Bohu - a jestli jí bude odpuštěno; a *říkala*, jak Ho miluje a jak lituje svých hříchů, způsobu jak žila) a pokračovala ve svém pokání a plakala. A za chvíli jsem vstal a odešel jsem.

138 Druhý den ráno mi telefonovali, abych se tam vrátil. A přišel jsem a zjistil jsem, že když ráno přišli udělat test, aby zjistili, jak se vyvíjí ten uremický stav, zjistili, že je po něm veta. Všechno to bylo pryč, ten uremický jed ji úplně opustil. Lékaři z toho byli tak vzrušení, že řekli: „Ó! Přece jestli to... je to něco zvláštního.“ Řekli: „Připravíme ji,“ řekli, „a vydrží-li to tak do rána... budeme jí dál podávat penicilin,“ nebo co jí dávali, aby snížili tu infekci. A řekli: „Provedeme operaci a vyjmeme to mrtvé dítě, než se stane něco

jiného.“ Řekli: „Pokud bude v pořádku.“

139 Dobrá, dvakrát nebo třikrát ji během toho dne znovu kontrolovali. A v ten den pozdě večer znovu udělali test, všechno bylo v pořádku, úplně v pořádku. A tak ji připravili. Vzali ji zpod toho kyslíkového stanu. Všechno bylo v pořádku. Měli ji operovat druhý den ráno, vyjmout to dítě.

140 Dobře, šel jsem tam. A protože se to stalo... No, já jsem o tom vůbec nevěděl, vůbec jsem o tom nevěděl. Pán mi o tom vůbec nic neřekl. Můžete se na to těch lidí zeptat, pokud chcete. A tak oni... On vůbec neřekl, že se to stane. Ale, ó, vidět něco takového! Její muž, který byl hříšník, přišel a řekl: „Bratře Branhame, chci odevzdat svůj život Pánu Ježíši.“

141 A já jsem řekl: „Dobře, jen si sem klekni a chyt manželku za ruku a pak jděte společně životem tou přímou cestou.“

142 Vrátila se i matka. Řekla: „Bratře Branhame, víš, to jsem já a moje děti,“ pověděla, „všichni jsme byli jednou uvnitř, jednou venku, a okolo modlitebny a podobně. Seděli jsme a poslouchali tvá kázání; půjdeme k oltáři a vrátíme se. Já jsem také odpadlík, bratře Branhame.“ Řekla: „Chci se vrátit k Pánu Ježíši kvůli Jeho dobrotě, kterou projevil vůči mému dítěti.“ Dobrá, vidíte, to je velmi milé, jenže vy nepřicházíte k Pánu Ježíši kvůli něčemu takovému.

143 Kolem půlnoci, asi ve dvanáct nebo v jednu hodinu, začala její matka podřimovat. A ona jí zavolala a řekla: „Mami.“

A ona se zeptala: „Ano, miláčku, co si přeješ?“

Řekla: „Víš, jsem tak šťastná.“

Ona odpověděla: „Jsem ráda, že jsi šťastná.“

Řekla: „Mám pokoj s Bohem.“ A řekla: „Ó, jak je to skvělé!“

Za několik minut jí znovu volala a řekla: „Mami.“

Řekla: „Ano?“

Řekla: „Odcházím domů.“

144 A ona jí odpověděla: „Vím, že půjdeš.“ Řekla: „Ano, miláčku. Lékař zítra vyjme to dítě a za den nebo dva, když se rána zahojí, odsud odejdeš; vrátíš se domů a budeš znovu šťastná, ty i tvůj muž a děti a budeš křesťankou a budeš žít pro Boha.“

Ona řekla: „Maminko, já mám na mysli, že odcházím do svého nebeského domova.“

Ona řekla: „Samozřejmě miláčku, na konci cesty.“

Řekla: „Tohle je konec mé cesty.“

„Ó,“ řekla, „no, co se to děje?“

145 Ona řekla: „Konec mé cesty.“ A tak řekla: „Ano, mami, za několik minut odejdu.“

146 No, ona si pomyslela, že je to jen nervozita, a že tak trochu blouzní. Zavolala sestřičku. Sestřička jí zkontrolovala dech, všechno bylo v pořádku. A během pěti minut byla pryč, byla mrtvá.

147 A potom, když jsem se vrátil domů, asi týden nebo dva potom... Myslím si, že na pohřbu této dívky kázal bratr Graham. Když jsem se vrátil domů a Meda mi řekla, že ta dívka té noci zemřela, ó, nemohl jsem...

Šel jsem navštívit její maminku. „Ano.“

148 Nevím, co mě k tomu přimělo, ale řekl jsem: „Pane Bože, dlužíš mi vysvětlení; potom když jsem tam šel a hovořil jsem s tím manželem a on přišel k Pánu, potom co jsi tohle všechno pro něj udělal a všechno ostatní a pak takhle vezmeš život té dívky.“ Řekl jsem: „Dlužíš mi vysvětlení.“

149 Pokud Bohu něco takového řeknete, On vás nechá sedět o samotě. On mi nic nedluží. Já jsem Jeho dlužníkem. No a On mě prostě nechal několik dnů trucovat, víte. A asi po třech nebo čtyřech měsících jsem byl jednou u řeky a Pán ke mně promluvil ve vidění a řekl: „Zajdi teď za její matkou a pověz jí toto: ‚Nebyl to čas jejího odchodu už předtím, když před rokem byla na pikniku a tam se topila v řece? Ona měla odejít už tehdy, ale já jsem ji musel vzít, až když byla připravena odejít. A proto se to všechno stalo, a proto jsi tam šel.‘“

150 Potom jsem to pochopil a plakal jsem. Řekl jsem: „Pane Ježíši, promiň svému ubohému a hloupému služebníkovvi. Neměl jsem nikdy nic takového říct, Pane.“

151 A zašel jsem za tou paní, ona bydlela tam na ulici Market. Přišel jsem k ní a řekl: „Chtěl bych se tě na něco zeptat.“

Ona řekla: „Samozřejmě, bratře Bille.“

A řekl jsem: „Je to pravda, že se ta dívka málem utopila?“

152 Ona řekla: „To je pravda, bratře Branhame.“ Řekla: „Její muž a ti ostatní ji museli vytahovat z řeky.“ A řekla: „Dávali jí umělé dýchání a masáž srdce a museli přinést takové zařízení, aby z ní mohli vypumpovat vodu.“ A řekla: „Měla na sobě sukni. Měli piknik. Poodešla a šlápla na nějaký písek, uklouzla a spadla po hlavě do vody. Oni si toho nevšimli. A jakmile ji uviděli, jak se vynořuje a potápí, běželi tam a chytili ji.“ A řekla: „Ona málem zemřela.“ Řekla: „Ona...“

Řekl jsem: „To byl čas jejího odchodu.“

153 Vidíte, Bůh ví, co dělá. No, Pán by mi to možná řekl, kdybych nezaujal takový postoj, jaký jsem zaujal: „Pane, ty mi dlužíš o tom něco říct.“ On ti nic nedluží!

154 Jednou večer jsem stál ve shromáždění a slyšel, jak se jeden evangelista modlil za nemocnou osobu a řekl: „Bože, přikazuji Ti, abys tuto osobu uzdravil.“ Kdo může rozkazovat Bohu? Vidíte? To není ani inteligentní, vidíte, protože Bůh dělá to, co chce.

Izaiáš 45:9

155 Může hlína říct hrncíři: „Proč jsi mne takového udělal?“ Vidíte? Určitě ne! Ale pokud se prorok zachová tiše a potom bude hledat odpověď u Pána, pak se odpověď dostaví, rozumíte.

Římanům 8:28

156 Přesně jako tato osoba, která se ptala ohledně semena haďa, vidíte. Jen sledujte a nebudte úspěchaní. A pak, no, Bůh vždy uskuteční všechno, aby to prospělo k dobru těm, kteří Pána milují.

157 Tedy, kdyby Ninive nečinilo pokání, pak by na ně přišly Boží soudy. Zapamatujte si, prorok musí naslouchat. To bylo varování.

158 No, totéž platí pro tento národ. Potom namítnete: „Bratře Branhame, minulou neděli jsi řekl, že už není naděje“? Ano! Proč? On pohrdnul tím voláním. Musí to na něj přijít. Přijde to na něj. Blíží se doba, kdy se tento národ rozpadne na kusy. Viděl jsem to v roce 1933. Hleděl jsem daleko...

Říkáte, mohli jste povědět: „Dobrá, to se tehdy nestalo.“

159 Ale to se stane! Ještě ani Mussolini nebyl u moci, ani nebyla postavena Maginotova linie, ani v té době auta nevypadala jako vejce a všechno to ostatní a ani nebyl zvolen ženami prezident, který bude vypadat jako student z univerzity, a všechny tyto věci, a ani

ještě nebyl katolický prezident, a tak dále, o němž byla řeč. Asi před třiceti lety, nebo více, byly tyto věci předpovězeny, ale On mi to jen ukázal z dálky až do konce.

¹⁶⁰ A když se ta věc krok za krokem přibližuje, ten kalich se naplňuje! A pokání bylo kázáno Billy Grahamem, Oralem Robertsem a nevím kým ještě. Proroci, a tak dále, procházeli křížem krážem národem se znameními a zázraky a on se stále brodí v hříchu. A důvod je ten, že nečinili pokání; a pokání to přináší.

1. Královská 19:2; 1. Královská 21:13, 19, 23; 22:38; 2. Královská 9:35

¹⁶¹ Všimněte si, Achab vůbec nečinil pokání, když ho Eliáš pokáral. Kdyby Achab činil pokání a chodil pokorně před Bohem, ta věc by se vůbec nestala. Ale Achab tam přišel, zabral Nábotovu vinici a zavraždil ho a všechny ty zlé věci. A Jezábel... Ten prorok tam přišel s „Tak praví Pán!“ Ale co oni udělali? Ona jen vyhrožovala, že ho zabije. A co se stalo? Jeho proctví se vyplnilo, sežrali ji psi a lízali Achabovu krev. Prostě přesně podle jeho slova! On viděl, jak se ten kalich naplnil.

¹⁶² A kvůli tomu ten malý Micheáš řekl tutéž věc; jak mohl požehnat to, co Bůh proklel? Vidíte, jeho slovo, jeho proctví bylo v souladu se Slovem.

Marek 6:18, 24

¹⁶³ Herodes nikdy nečinil pokání, když Jan řekl: „Není ti to Zákonem dovoleno, abys ji měl — bratrovu manželku!“ Nikdy nečinil pokání. Ale co udělal? Jeho žena požadovala hlavu toho proroka. Podívejte se na tu špínu, do které se dostal. Podívejte, co se s ním stalo. Podívejte se, dokonce dnes, ve Švýcarsku, ta modrá voda, protože Ho zavrhl, tam stále pění jako památka. Vidíte, jistě, on nečinil pokání, když byl Pánem pokárán. Jan mu to řekl, bez ohledu na to, kým byl (prokurátorem, čímkoliv byl; nebo vladařem nebo kýmkoliv mohl být), musí činit pokání, když ho Bůh volá, jinak je nad ním hněv!

¹⁶⁴ Kolikrát museli proroci... Mám to tady zapsáno, ale nebudeme mít na to čas, protože mi zůstalo už jen asi deset minut.

2. Královská 19:1; Jonáš 3:5, 9

¹⁶⁵ Když se nedostaví pokání, pak jistě přijde soud! Ezechiáš činil pokání, vidíte. Ninive činilo pokání.

¹⁶⁶ Achab nikdy nečinil pokání. Nabuchodonozor nikdy nečinil pokání. Lidé v Noeho době vůbec nečinili pokání a soud to smetl. No, ale On nejdřív všechny varuje. Každý je varován.

167 Tedy, když vidíme, že čas je nablízku, ať každý, kdo cítí, že je tady varování, rychle činí pokání, dříve než udeří Boží hněv.

Skutky 2:38, 39

168 No, přenesme to teď na Branhamovu modlitebnu. Vidíte, viděli jsme tyto věci a víme, že jsou pravdou. Víme, že je to stoprocentní pravda. Pověření Slova zní: „Budete-li činit pokání a dáte se pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů, obdržíte dar Ducha svatého, protože to zaslíbení je pro vaše děti a pro ty, kteří jsou daleko,“ vidíte.

169 No, jeden muž, pan Dauch, se mě nedávno zeptal, řekl: „Bratře Branhame, stárnu, slábnu. Je mi devadesát jedna.“ Řekl: „Myslíš si, že jsem připraven zemřít? Myslíš si, že jsem připraven odejít? Myslíš si, že jsem spasený?“

170 Řekl jsem: „Pane Dauch, byl jste už někdy u lékaře na vyšetření?“

On řekl: „Ano.“

171 „A řekl jste mu... Tedy, co dělá doktor — on tam má položenou takovou knihu a bere tu knihu a zjišťuje — ‚no, první věc, kterou bych měl s tím člověkem udělat, je zkontrolovat mu srdce.‘ A tak si vezme stetoskop, vloží si ho do uší a prověřuje mu srdce.“ Potom jsem řekl: „Další věc, kterou dělá, vezme — měří mu na ruce tlak krve. Další věc, kterou udělá, je odběr moči, nebo cokoliv to je, a odběr krve a všechny tyto různé věci. On tím vším prochází, a když nic nemůže najít... udělá rentgen. A jestliže nic nezjistí, řekne: ‚Pane Dauch, po fyzické stránce jste úplně v pořádku.‘“

172 A na čem se to zakládá? Na předpokladech z jeho lékařské knihy, že pokud tam podle toho hlavního vědce je něco v nepořádku, ukáže se to tady, udělá to tady toto; udělá to tamto. Proto natolik, nakolik on o tom může vědět, jsi v pořádku, rozumíš, fyzicky.

Jan 5:24

173 „Tedy,“ řekl jsem, „v tomto případě já udělám vyšetření duše, vidíte. A Bůh, pro duši, používá pouze jeden nástroj, skutečně, a to je Jeho Slovo. To je Jeho Slovo.“ A Ježíš řekl u svatého Jana 5:24: „Kdo slyší má slova.“ No, slyšet, to neznamená uslyšet jen nějaký zvuk. To slovo slyšet znamená „přijmout to“. „Kdo dokáže přijmout mé Slovo,“ amen „ten, kdo je slyší!“ (Nestůjte netečně a neříkejte: „To je nesmysl, ty věci, na tom nic není. Já tomu nevěřím.“) „Ten, kdo slyší má slova!“ To jsou slova Ježíše a On je tím Slovem. Tady to

máte. „Pokud dokážeš slyšet mé Slovo,“ On řekl, „a věřit Tomu, který mne poslal — ten přešel ze smrti do života a nepřijde na soud, ale už z něho přešel.“ Amen! Řekl jsem: „Jak teď bije tvoje srdce?“

Pověděl: „Věřím tomu. Uslyšel jsem to. Přijal jsem to.“

Jan 5:24

174 Řekl jsem: „Pak na základě toho vrchního Odborníka, toho vedoucího Operátora; vedoucí Lékař věčného života říká: ‚Ty jsi přešel ze smrti do života a nepřijdeš na soud.‘“

175 Řekl: „Když jsem tě uslyšel kázat o křtu ve jménu Ježíše Krista, postavil jsem se ihned za tebe a ty jsi mne pokřtil.“ Řekl: „Já... Nejsem už tím člověkem, kterým jsem kdysi býval. Něco se se mnou stalo. Kdysi jsem se o to vůbec nezajímal a šel jsem jinou cestou, ale otočil jsem se a začal jít zpět, touto cestou. A moje srdce hoří dnem i nocí, abych se dostal Jemu blíž. Každé slovo z toho — já mu věřím! Říkám na to: ‚Amen!‘ Každému kousku z toho. A nestarám se, jak to do mne tne, chci se s tím rovnou vyrovnat. A nakolik vím, vyrovnal jsem se s tím.“

176 Řekl jsem: „Zdá se mi, že tvé srdce bije úplně správně. Věřím, že jsi teď duchovně schopen.“

177 On řekl: „Zajímalo by mě, když nastane vytržení, jestli v něm budu moci odejít, bratře Branhame?“

Řekl jsem: „To není má věc, abych říkal, kdo bude vzat a kdo ne.“

178 On řekl: „Dobrá, rád bych se toho dožil, tak moc chci vidět vytržení.“

1. Korintským 15:52; 1. Tessalonicenským 4:15, 17

179 Řekl jsem: „Dobře, dovol, abych se podíval, co tady ohledně této záležitosti říká ta vědecká Kniha, ta věda o duši.“ Řekl jsem: „Dobrá, říká toto; v 1. Tessalonicenským ve 4. kapitole říká: ‚My, kteří zůstaneme naživu do příchodu Páně, nepředejdeme (to znamená nezabráníme) těm, kteří odpočívají, kteří zesnuli. Protože trouba Boží zazní a ti, kteří zesnuli nebo odpočívají, se probudí nejdřív, přoblečou nesmrtelnost. Potom my, kteří zůstaneme do tohoto dne, do toho času naživu, potom co oni už vstali, vidíte, potom budeme v okamžiku proměnění a setkáme se s nimi. A pak odejdeme na setkání s Pánem v povětří, budeme spolu s nimi vychvázeni.‘ Ať už zesneš nebo ne, ať ano nebo ne; ať budeš pochován nebo nebudeš vůbec pochován, ty tam přesto přijdeš! Nic

tě nemůže zadržet. Budeš tam!“ Řekl jsem: „Bratře Dauchu, jestli Ježíš přijde až pro má vnoučata mých pra-pra-pra-pravnoučat, ty tam přesto budeš přesně v tu chvíli; a budeš tam předtím, než oni vůbec budou proměněni, pokud budou vzati.“ To je pravda. Amen!

¹⁸⁰ Existuje přicházející požehnání, stejně tak jako existuje přicházející hněv. Ó, musíme dnes večer jedno z toho vyhlížet. Musíš buď vyhlížet hněv, který na tebe padne a zničení, nebo musíš vyhlížet zmrtvýchvstání Pána Ježíše. Ten stejný Bůh, který zaslíbil to jedno... Jsem tak rád!

*Vyhlížím příchod toho šťastného dne milénia,
kdy náš požehnaný Pán přijde a vytrhne svou
očekávající nevěstu pryč.
Ó, moje srdce touží a sténá po tom dni
sladkého osvobození,
kdy se náš Ježíš vrátí znovu na zem.*

*Pak hřích a žal, bol a smrt toho temného světa
pomine,
v tom slavném kralování s Ježíšem po dobu
tisíce let pokoje;
(Ó! „A tak navždy budeme s Pánem,“ vidíte.)*

Izaiáš 11:9; Izaiáš 65:21

¹⁸¹ Co Bůh řekl, to se musí stát. „Budou stavět domy, budou v nich bydlet. Budou sázet vinice a budou jíst jejich ovoce. Nebudou sázet, aby je zdědil někdo jiný. Budou sázet své vlastní vinice a zůstanou v nich.“ Amen! „Nebudou křivdit ani ničit na celé mé svaté hoře.“ Haleluja!

1. Korintským 15:54 1. Janova 3:2

¹⁸² Když to smrtelné se přiobleče do nesmrtelnosti, smrt bude pohlcena ve vítězství, pak Ho uvidíme takového, jaký On je a budeme mít tělo podobné Jeho oslavenému tělu. Ó, jaký čas přichází!

Židům 12:1, 2

¹⁸³ Tentýž Bůh a ti samí proroci, kteří předpovídali Slovo Boží nebo hněv, který měl být vylitý, také hovořili o těch přicházejících požehnáních. Jsem tak rád! Bůh neposílá na nějaký národ zkázu, aniž by ho varoval. Nedopouští záhubu na člověka, aniž by ho varoval. A teď když to dělá, máme něco, co se nám přihodilo, máme

mezi námi potvrzení znamení těch posledních dnů, toho velkého Ducha svatého působícího mezi námi, který „nabíjí“ církev svou přítomností a potvrzuje své Slovo. Potom se církev připravuje, aby jednoho z těch dnů vystoupila na nebesa skrze Boží moc. Je to varování, abychom odložili každou zátěž a hřích, jenž nám tak snadno bývá překážkou, abychom s vytrvalostí mohli běžet závod, který leží před námi, k původci a dokonavateli naší víry.

184 Bůh ti žehnej, církvi! Drž se Boží neměnné ruky! Ano, přátelé. Pokud cítíte Jeho přítomnost, jděte k Němu. A pokud je ve vašich srdcích něco zlého, dejte to do pořádku. Nezůstává nám už mnoho času. Příchod Páně je nablízku. Věříte Mu? Ó! Nebude to tam nádherné? Jaký to bude čas, když uvidím ty staré veterány, procházející se tam po ráji! Ó! Vyhlížím tu hodinu.

185 Vzpomínám si, jak jsem slyšel vyprávět svého bratra, když se vracel ze zámoří z těch starých bojišť, a tak dále, on řekl: „Ti staří veteráni, když se přiblížili na dohled Sochy svobody, vynesli ty zmrzačené na palubu, aby mohli vidět Sochu svobody.“ To je to první, co z lodi vidíte, když přijíždíte, protože ona je tak vysoká. „A když uviděli tu pozvednutou ruku,“ řekl, „ti muži padali a plakali. To byl pohled vidět ty velké statné muže, kteří tam stáli, jak padali přímo na palubě a propukali v pláč.“ A co to bylo? Znamení svobody. Všechno, co kdy milovali, leželo rovnou tam za tím znamením.

186 Ó, ale co bude, když toho rána uslyším zahoukat tu starou loď ze Sionu a uvidím ty plápolající vlajky! A když skončí boj a bude získáno vítězství, haleluja! A my se vracíme domů, tam kde smrt, hřích a peklo jsou poraženy; a tam už není hřích, už není smrt, už není smutek. Už skoro slyším houkat houkačku! Ó, blížíme se k tomu městu. Ano, přátelé. Přicházejí příbojové vlny, ta stará loď se pohybuje *směrem* ke svému místu. Bože, pomoz nám žít pro tu hodinu!

187 Pane Ježíši, jsme lidmi, kteří se snaží dělat to nejlepší, se vším, co v nás je, abychom kráčeli ve světle Evangelia, Tvého velkého Evangelia, za něž jsi umřel, abys dokázal jeho pravdivost. Jsme tak vděční, že můžeme vidět, v těchto zlých temných dnech, v této hodině, v níž nyní žijeme - že vidíme ta ukazující se znamení. Ó, Bože, jako je ten nápis na stěně - děkujeme Ti, Pane, že to můžeme vidět a vědět, že vysvobození je nablízku. Kážeme, projíždíme křížem krážem tuto zem, vidíme Tě, jak konáš velká znamení, jak se denně ukazuješ, každý rok. Nemine jeden jediný rok,

aniž by Tvá velká nadpřirozená znamení nenavštěvovala tuto zem. A my to vidíme a víme, že ta velká Boží armáda pochoduje vpřed.

Žalm 18:30

188 Ó, ne velká co do počtu - ale jak mocná je tato skupina, která má život věčný. On řekl: „Proběhnou skrze vojsko a přeskočí zed.“ Ano, to vojsko smrti nás nezadrží, ona rovnou skrze to proběhne. Přeskočí zed' mezi přirozeným a nadpřirozeným a půjde do Boží náruče, do té velké věčnosti. Pane Bože, my Ti za to děkujeme. Víme, že se ten čas přibližuje.

189 Modlím se, Bože, aby dnes večer, jestli je tu někdo, kdo Tě nezná, kdo ještě nemá pokoj... A možná dnes večer, během kázání, v nitru jejich srdce mluvil nějaký tichý hlas: „Cítím to varování, že tady už dlouho nezůstanu.“ Ó, Bože, ať dají hned do pořádku své domy. Ať je všechno urovnáno. Ať ten chlad... Možná jsou křesťany, ale prostě nemají... Oni pod tím žili tak dlouho a viděli tolik věcí, že prostě ztratili pocit hodnoty těch věcí. Berou ty věci na lehkou váhu, místo toho, aby k tomu přistupovali s opravdovou hlubokou upřímností.

190 Ó, Bože, ať se dnes večer zkontrolujeme, dej to; s uvědoměním, že tyto velké věci jsou pro nás jen varováním o brzkém vytržení Církve. A jestli jsme obtíženi hříchem, nevírou a leností, pak ve vytržení neuspějeme. Víme to, Pane, a tak se modlíme, abys v našem nitru rozpálil oheň Ducha svatého, v hloubi našich srdcí. Ó, Bože rozpal naše duše svými požehnáními. Pomoz nám to pochopit.

191 Požehnej všechny tyto lidi. Požehnej našeho vzácného pastora a jeho manželku. Požehnej diakony, důvěrníky a také všechny laiky. Odpuť nám naše hříchy. Uzdrav naše nemoci, Pane. A zapal naše srdce. A ať můžeme z tohoto místa odejít s poselstvím varování, když se setkáváme s lidmi v hříchu, abychom jim řekli: „Příteli, nestydíš se, že děláš takové věci; když víš, že se jednou musíš setkat s Bohem?“ Dej to, Pane. Odevzdávám je teď Tobě; odevzdávám toto poselství a všechno, aby to společně působilo ke Tvé slávě. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

*Miluji Jej, miluji Jej,
protože On dřív miloval mě
a vykoupil spasení mé na Golgotě.*

192 Nemilujete Ho? Přemýšlejme o tom, kým jsme. Pohledte, jak už jsme na té cestě daleko, přátelé. Jen se podívejte zpátky dolů, na tu cestu tam zdola, ode dnů Luthera a Wesleye a skrze ty věky. Podívejte se sem, kde jsme: rovnou tady na vrcholu pyramidy; právě zde, kde to Bůh dokázal, že Bible byla těmi sedmi pečetěmi dokonale zjevena; očekává to teď jen na těch sedm tajemství těsně na konci, při příchodu Páně a vytržení církve, což se může stát dřív, než nastane ráno. Ó!

*Miluji Její, (teď upřímně) miluji Její,
protože On dřív miloval mě
a vykoupil spasení mé na Golgotě.*

193 A zatímco teď budeme tiše... Uvědomujete si, že každý z nás, kteří jsme zde, odsud musí odejít, odejít z tohoto světa? Víte, že člověk, který je narozen z ženy, je krátkých dnů a plný starostí? Věděli jste, že kvůli tomu, že jsme se narodili z toho stromu z Edenské zahrady, ze smrti, že musíme umřít? Jsme ovocem lůna naší matky a musíme umřít, musíme se s tímto životem rozloučit. Jak mladí tak staří, bez rozdílu. Víte, že jestli nejstarší muž nebo žena, kteří jsou zde, přežijí ještě tuto noc, přežijí mnoho deseti nebo patnáctiletých dětí? Stovky z nich, z dětí na celém světě, zemřou, než bude ráno. A tak všechno na čem záleží, je to, co děláš právě teď.

194 Toto může být tvá poslední příležitost. Mladý nebo starý, můžeš přijít do sboru. Nenech ani jednu věc nezařizenou. Buď hluboce upřímný. Odlož každý hřích a všechno stranou. Pohled Bohu rovnou do tváře a zeptej se: „Pane, líbím se Ti? Co mohu ještě udělat, Pane Ježíši? Už nikdy nebudu mít příležitost, když tento život skončí, abych Ti sloužil. Toto je ten jediný čas, který mám. Pane Bože, jenom mi dovol, abych věděl, co chceš, abych dělal! Jestli mám jít udělat tohle nebo mám udělat tamto, rád to udělám.“

195 Myslíme to upřímně? Myslí to tak ti malí? Myslí to tak osoba středního věku? Myslí to tak staří lidé? Myslí to tak mladiství? Musíme odejít; ale jak víš, že nebudeme všichni pryč předtím, než nastane ráno? Nevíme to. Říkáš: „To mě znepokojuje.“ Nemělo by! Upřímně řečeno, mělo by tě to udělat tím nejšťastnějším, když víš, že opouštíš tohle staré oddělení infekčních nemocí.

196 Existuje jiný svět. Nemusíš odcházet moc daleko. Je přímo

blízko tebe. Je přímo kolem tebe. Ty jen... Bůh ti dal jenom pět smyslů, a to kvůli tomu, aby ses mohl takto kontaktovat s tímto světem. Ale existuje jiný svět, pro který nemá žádné smysly, aby ses s ním kontaktoval. Nemůžeš se s ním kontaktovat, protože je nemáš.

¹⁹⁷ Například, v neděli večer jsem řekl, (možná jste to nepochopili) máme pět smyslů: zrak, chuť, hmat, čich a sluch. Ale co kdybys neměl zrak, měl bys jenom chuť, hmat, čich a sluch, a někdo by obdržel zrak a řekl by: „Víš, existuje jiný svět, *svítí* slunce.“ Ty pocítíš; ty do věcí narážíš a podle toho, jaké to je, ti to může ukázat, co to je. No, ty by sis pomyslel, že ta osoba je pomatená, protože ty nemáš ten smysl. Nikdo by ho vůbec neměl, víte. Slyšeli jste lidi, kteří takové věci říkali, ale vy byste o tom pochybovali. Ovšem my víme díky tomuto smyslu, že to je opravdové. Je to skutečné místo, vidíte. Je to místo, kde... můžete vidět. Tvůj smysl to oznamuje.

¹⁹⁸ Tedy, jediná věc, kterou uděláš, když umřeš, je, že vyměníš těchto pět smyslů. (Sláva! Fjú!) Ty jen dostaneš jiný smysl. Budeš žít v tom dalším životě s vyšším smyslem, s tisíckrát vyšším smyslem, než je tento; v životě, v němž není žádná smrt, kde není žádný smutek. A ty věci, o kterých teď nic nevíš, budeš vidět jasně, když tam přijdeš. Ty tomu teď nerozumíš, protože ty do toho jen narážíš, nemáš ten smysl. Říkáš: „Mám dnes večer nějaký zvláštní pocit. Mám dojem, jako kdyby tu... Chce se mi plakat, křičet nebo něco takového.“ To jsou andělé Páně, rozumíte.

¹⁹⁹ Jako kdyby někdo řekl, víte, někdo, kdo nikdy neměl smysl zraku, řekl by: „Občas cítím něco skutečného, jakoby takový pocit tepla.“

Řeknete: „To je sluneční světlo.“

²⁰⁰ „Co to je sluneční světlo? Nikdy jsem to neviděl.“

„Nic takového není...“ Vidíte, on nikdy neviděl; neví, co to je. Rozumíte, někdo mu to musí říct, někdo, kdo má zrak. Ó! Vidíte?

1. Korintským 15:55; 2. Timoteovi 4:8

²⁰¹ My se jen proměníme. Jen se proměníme; nebojte se smrti. Smrt není nic jiného než strašák do zelí. Ježíš ji porazil. Dokonce i Pavel, když se blížil ke konci cesty, řekl: „Smrti, kde je tvůj osten? Kde je tvůj strach? Hrobe, kde je tvé vítězství? Ty říkáš, že jsi mě dostala? Chci ti ukázat tam na Jeruzalém. Tam je prázdný hrob. A já jsem ten, který zvítězil nad oběma z vás, nad smrtí i peklem, a já jsem v Něm a vy mě nemůžete zadržet! Já znovu vstanu.“ Ó! On řekl:

„Je pro mě odložena koruna, kterou mi dá Pán, ten spravedlivý Soudce; a nejen mě, ale všem těm, kteří milují Jeho příchod.“

202 Vy Ho milujete. Chcete Ho vidět přicházet. Čekáte na Něho. Je to dlouhá historie, dlouhé očekávání. Je to milostný vztah. Ale vy se nemůžete dočkat, až Ho uvidíte. Ó! Tak to je. Ó, to je čas, který vyhlížíme, to je ta hodina! Jestli tvé srdce není dnes večer takové, příteli, buď opatrný, rozumíš. Buď opatrný. Nedovol, aby tě nepřítel oklamal. A když Duch svatý, tady *uvnitř*, chce odletět ke svému Tvůrci, ke svému Mistrovi, je to milostný vztah, o kterém nikdo nemůže nic říct. To je pravda. Je to opravdové. Je to realita.

203 A tak jestli tam je varování, které říká: „Ty na to nejsi připraven,“ potom pamatuj, Bůh tě možná na něco připravuje, rozumíš. Nejsi připraven...

204 Říkáte: „Dobře, jestli se nechám pokrýt, Duch svatý, potom, no, snad mě Pán vezme?“ Ne, nejen to, ty se jen připravuješ žít. Nejsi připraven žít, dokud neobdržíš Ducha svatého. A potom, když dostaneš Ducha svatého, potom jsi prostě způsobilý žít. Předtím jsi nebyl způsobilý žít, vidíte, ale teď jsi prostě schopen žít, potom co jsi dostal Ducha svatého, vidíte. Prostě tě připravuje, vidíte.

205 Lidé říkají: „Dobře, musím se připravit na smrt.“ Ó, já se připravuju žít! Amen. Jedná se o to, připravit se žít v Kristu! Vítězný život nad hříchem, smrtí, peklem; já už to vítězství mám. On je mým vítězstvím a já jsem Jeho důkazem; a jsem důkazem Jeho vítězství. Amen! To je to.

Jan 5:24

206 „Jak víš, že to máš?“ Mám to. Amen. On mi to dal díky své milosti. Cítím to. Vím to. Vidím, jak to působí v mém životě. To mě změnilo. A podle tady této Knihy On řekl, že jsem měl věčný život a nemohu přijít na soud, ale přešel jsem ze smrti do života, protože On vzal můj soud na sebe. A jestli On tu cenu zaplatil, nesnaž se mě k žádnému soudu přivést. On to vzal za mě a já jsem to přijal. Ano, přátelé.

207 A tak soud už není. Už není smrt. Ó, jednoho dne budu muset církev i lidi opustit, ale... pokud bude Ježíš prodlévat. A pokud k tomu dojde, no, ó, nebudu mrtvý. Já nemohu umřít, mám věčný život. Jak můžeš umřít a mít věčný život? Vidíš? Vždycky v Boží přítomnosti a navěky budu s Ním! Amen! To rozechvívá mé srdce, ó, to způsobuje, že chci znovu kázat, vidíte. To je pravda. Ó, On je

nádherný!

*Není On nádherný, nádherný, nádherný?
Není Ježíš, můj Pán, nádherný?
Oči viděly, uši slyšely,
co bylo zapsáno v Božím Slově;
není Ježíš, můj Pán, nádherný?*

Miluju to svědectví:

*Oči viděly, uši slyšely,
co bylo zapsáno v Božím Slově;
není Ježíš, náš Pán, nádherný?*

208 Ó, já Ho miluji! On je mým pokojem, mým životem, mou nadějí, mým Králem, mým Bohem, mým Spasitelem, (ó!) mým otcem, mou matkou, mou sestrou, mým bratrem, mým přítelem, mým vším! Vidíte? Kdysi jsme zpívali takovou krátkou písničku, jako je tato. Víte, znáte všichni ty krátké letniční písně, jako... Doufám, že už vypnuli magnetofon. Ta písnička, kterou jsme kdysi zpívali, byla:

*On je mým otcem, mou matkou, mou sestrou
a mým bratrem,
On je pro mě vším.*

*On je vším, On je pro mě vším.
On je vším, On je pro mě vším,
protože On je mým otcem, mou matkou,
mou sestrou a mým bratrem,
On je pro mě vším.*

209 Vzpomínáte si, když jsme to zpívali? Vzpomíná si na to někdo? Ó, před mnoha lety! A pak jsme zpívali:

*Vím, že to byla krev,
vím, že to byla krev,
vím, že to byla krev za mne.
Jednoho dne, když jsem byl ztracen,
On umřel na kříži,
a já vím, že to byla krev za mne.*

210 Vzpomínáte si na tu starou písničku? Podívejme se, která byla další, kterou jsme zpívali. Pohleďte:

*Ó, nebudeš se mnou bdít jednu hodinu,
když já kousek poodejdu,
když kousek poodejdu?
Ó, nebudeš se mnou bdít jednu hodinu,
když poodejdu a budu se modlit?*

*Já vítězím, já vítězím,
já vítězím, já vítězím,
protože miluji Ježíše, On je mým Spasitelem,
a On se usmívá a také mě miluje.*

211 Býval to ten starý bratr Smith, barevný bratr, který sedával tady v koutě. Ó! Poslouchal jsem tam dole ty barevné lidi. Prostě jsem se tam posadil, křičel jsem a plakal jsem a všechno možné; obíhal jsem kolem auta a poskakoval jsem takhle kolem dokola. Oni všichni tleskali.

Ó, nechceš se mnou bdít...

Ten rytmus, který ti barevní lidé mají, víte. Nikdo nedokáže zpívat jako oni, můžete na *vaše schopnosti* s klidem zapomenout, rozumíte.

*... jednu hodinu,
když poodejdu...*

212 Ó! Seděl jsem tam a říkal jsem: „Ó, Bože!“ Ten můj starý kámoš, bylo mu asi dvacet, běhal jsem dokola a dokola kolem toho auta a pokřikoval a takhle chválil Boha. Ó, jaký čas! To byly ty rané počátky, když prostě Bůh takhle mezi lidmi působil. A teď jsme vešli do silné církve. Sice nepočetné, ale mocné v Duchu. Amen. Jak nádherné!

213 Měli jsme také takovou krátkou písničku... Vzpomínám si tam na ten den v Chattanooga, v Tennessee, když jsem se setkal s tím... Ne v Chattanooga, to bylo v Memphisu, když jsem se setkal s tou barevnou ženou, víte, která tam stála. Slyšeli jste to, když jsem

o tom vyprávěl, vidte. Její chlapec měl pohlavní nemoc. Ona měla pánskou košili ovázanou kolem hlavy a opírala se takhle o branku. A Pán tam zastavil to letadlo a nedovolil mu z nějakých důvodů odletět, a oni mi řekli, abych přišel... A Duch svatý řekl: „Udělej si procházku a jdi tímhle směrem.“

214 A já jsem si vykračoval takhle dolů a zpíval jsem si. A pomyslel jsem si: „Ó, moje letadlo je už připraveno k odletu!“

215 Ale to jen dál říkalo: „Pokračuj. Jdi dál. Pokračuj dál.“ Bylo to v těch počátcích mé služby.

216 A podíval jsem se, a ona se tam opírala o plot; byla to taková malinká chatrč, malý domek. Stála tam stará sestra. Ó, ona byla... Vypadala jako jedna z těch sester na obalu lívanců od tety Jemimy. Velké silné buclaté tváře, víte, její vlasy a ta košile zapnutá vzadu. Opírala se takhle o vrátka a já jsem prostě... Zpíval jsem si tu krátkou písničku o... malou... Co to bylo... Zapomněl jsem, jak se ta písnička, kterou jsem si zpíval, jmenovala. No, bylo to něco... byla to krátká letniční písnička, taková jásavá.

217 A přestal jsem zpívat, byl jsem už docela blízko. A procházel jsem kolem. A ona tam stála a slzy jí kanuly po jejích baculatých tvářích; chtělo se mi ji obejmout. Ona řekla: „Dobré ráno, faráři.“

Zeptal jsem se: „Co jste říkala, teto?“

Řekla: „Řekla jsem, ‚dobré ráno, faráři.‘“

218 „Jak víš, že jsem farář?“ Ti lidé na jihu takhle říkají kazatelům, víte. Řekl jsem: „Jak víš, že jsem farář?“

Pověděla: „Věděla jsem, že ty přijít.“

219 Řekl jsem: „Ty jsi věděla, že přijdu?“ Pomyslel jsem si: „Á, tady to je,“ vidíte.

220 Odpověděla: „Ano.“ Řekla: „Už jsi někdy četl v Bibli, faráři, o Sunamitské ženě?“

Odpověděl jsem: „Ano, teto, četl.“

221 Řekla: „Já být takový druh ženy.“ Řekla: „A já prosit Pána, aby mi dát dítě, mně a můj muž, a já ho být vychovat pro Něj.“ A pokračovala: „On to udělat a dát mi dítě.“ A řekla: „Já vychovat milý chlapec.“ Řekla: „A on jít do špatná společnost, faráři. On dostat špatná nemoc.“ A řekla: „On tam ležet a umírat. Umírat už

dva dny. Už dva dny nepřijít k sobě. Muž doktor tu být a říct: ‚On nemůže žít,‘ říkat, ‚on umírá.‘ To je společenská nemoc.“ Řekla: „Nemohu se na to dívat, jak mé dítě umírá. A modlila jsem se celou noc.“ A pověděla: „Řekla jsem: ‚Pane, já jsem ta Sunamitská žena, ale‘ řekla, ‚kde je Tvůj Eliáš?‘“

222 A řekla: „Ušla jsem a měla jsem sen, a stála jsem u branky a viděla tě přicházet ulicí, v klobouku posunutém tak trochu na stranu.“ Ale řekla: „Jen jedna věc,“ řekla, „kde je ten...“ řekla, „tys měl mít v ruce kufřík.“

Odpověděl jsem: „Nechal jsem ho v hotelu Peabody.“

223 Pověděla: „Já vědět, že ty mít ještě kufřík.“ A řekla: „Moje dítě umírá.“

Řekl jsem: „Jmenuju se Branham.“

Řekla: „Já být tak ráda, že se s vámi setkat, farář Branham.“

224 Řekl jsem: „Modlím se za nemocné. Slyšela jsi už někdy o mé službě?“

225 Řekla: „Myslím, že nikdy ne.“ Řekla: „Nechceš jít dál?“ A vešel jsem dovnitř.

226 Ten velký chlap tam takhle ležel. Snažil jsem se jí něco říct o Božském uzdravování, ale to nebylo to, co ji zajímalo. Chtěla slyšet, že ten chlapec řekne, že je spasený a připraven odejít. A řekla... A Bůh ho spasil.

227 Asi po roce jsem ho tam viděl v červené čepici na nádraží. Ó, jak Pán dělá věci!

228 A pak, když jsem se dostal zpátky, potom, měl jsem... Letadlo mělo odletět v sedm a už bylo kolem půl desáté. Vzal jsem si taxi a vrátil se. A zrovna, když jsem tam vešel, oznamovali: „Poslední výzva pro let, číslo to - a - to.“ Pán tam držel to letadlo na zemi, zatímco jsem se šel modlit za toho chlapce, rozumíte. To je to.

229 Snažil jsem si vzpomenout na tu krátkou písničku - „Jeden z nich“. To je ona. Ó, jak jsme měli ve zvyku se tady postavit do kruhu a tleskali jsme a zpívali:

Jeden z nich, jeden z nich.

Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.

(Haleluja!)

*Jeden z nich, jeden z nich,
jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

*Shromáždili se v horním pokoji,
všichni se modlili v Jeho jménu,
byli pokřtěni Duchem svatým
a přišla moc ke službě.
A to, co On tehdy udělal pro ně,
stejně udělá pro vás.
Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

*Jeden z nich, jeden z nich.
Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.
Jeden z nich, jeden z nich,
jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.
(A ty?)*

230 Poslouchejte tuhle sloku:

*I když ti lidé byli neučení,
ani se nechlubili světskou slávou,
oni všichni obdrželi Letnice
a byli pokřtěni v Ježíšově jménu.
A teď všude zvěstují do široka i daleka,
že Jeho moc je stejná.
Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

*Jeden z nich, jeden z nich.
Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.
Jeden z nich, jeden z nich,
jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

*Ó, pojd', můj bratře, hledej to požehnání,
které očistí tvé srdce z hříchu.
Začnou znít zvony radosti
a udrží plamen ve tvé duši.
Ó, on už hoří v mém srdci,
ó, sláva Jeho jménu.
Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.
(Raduješ se z toho?)*

*Jeden z nich, jeden z nich.
Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.
Jeden z nich, jeden z nich,
jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

231 Ó, nejsi rád? Podejme si navzájem ruce, když to budeme zpívat. Co říkáte? Udělejme to.

*Jeden z nich, jeden z nich.
Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.
Jeden z nich, jeden z nich,
jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

*Ó, pojd', můj bratře, hledej to požehnání,
které roznítí oheň ve tvé duši.
To rozezní zvony radosti
a udrží plamen ve tvé duši.
Ó, on už hoří v mém srdci...
Ó, sláva Jeho...
(Zvedněte ruce.)
... tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

232 Všichni společně:

*Jeden z nich, jeden z nich.
Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.
Jeden z nich, jeden z nich,
jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

233 Poslouvejte teď znovu pozorně:

*I když ti lidé nebyli učení,
(Nikdy nepřišli z nějaké vysoké školy.)
ani se nechlubili světskou slávou,
všichni přijali své Letniční požehnání;
byli pokřtěni v Ježíšově jménu.
Teď vyprávějí daleko i široko
(v každém koutě a na každém rohu),
že Jeho moc je stejná. Jsem tak rád,
že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

234 Ó, zpívej to, sbore!

*Jeden z nich, jeden z nich.
Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.
Jeden z nich, jeden z nich,
jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

235 Vezměte teď své malé kapesníky:

*Jeden z nich, jeden z nich.
Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.
Jeden z nich, jeden z nich,
jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

236 Sláva Pánu! Amen! Jsme prostě jako děti. Není v tom nic formálního. Bůh je bez jakékoliv formy. Souhlasí to? Ano.

*Jeden z nich, jeden z nich.
Jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.
Jeden z nich, jeden z nich,
jsem tak rád, že mohu říct: „Jsem jeden z nich“.*

237 Jste opravdu šťastní, že to můžete říct? Zvedněte ruce a řekněte: „Sláva Pánu!“

„Sláva Pánu!“ Jsem tak rád, že jsem jeden z nich! Jsem šťasten, že jsem.

238 Pane Bože, jsem tak šťasten. Jeden z nich! Jeden z nich! Jsem tak rád, že mohu říct, že jsem jeden z nich. Ó, Bože, pomoz nám, abychom takoví byli. Pomoz nám udržet světla svítící, Pane, zatímco pochodujeme směrem k Sionu. Dej to, Otče. V Ježíšově jménu Ti klademe naše životy do služby. Amen. Amen.

*Ó, kráčíme na Sion,
nádherný, nádherný Sion;
kráčíme směrem na Sion,
to nádherné město Boží.*

*Pojďme, my, kteří milujeme Pána,
ať je naše radost známa,*

*připojme se v písni ve sladkém akordu,
připojme se v písni ve sladkém akordu,
a postavme se kolem trůnu
a (ó, jen zpívejme v Duchu!)
... trůnu.*

*Kráčíme na Sion,
nádherný, nádherný Sion;
kráčíme směrem na Sion,
to nádherné město Boží.*

*Ó, kráčíme na Sion,
nádherný, nádherný Sion;
kráčíme směrem na Sion,
to nádherné město Boží.*

*Ať nezpívají ti,
kteří odmítají našeho Boha;
ale děti nebeského Krále,
ale děti nebeského Krále
ať vyjádří svou radost veřejně,
ať vyjádří svou radost veřejně.*

239 Zpívejme to!

*Kráčíme na Sion,
nádherný, nádherný Sion;
kráčíme směrem na Sion,
to nádherné město Boží.*

240 Neочиšťuje vás to? Nemilujete ty staré písně? Raději bych měl tyto, než všechny, které... nebo jakékoliv z těch jiných druhů písní, které můžete mít. Tyhle jsou dobré, staré, srdcem procítěné písně. Ó! Cítím se tak dobře a šťastně, když je zpívám, prostě znamenitě! Ó, cítím se tak, radostně!

*Vezmi s sebou jméno Ježíš,
dítě smutku a strasti.
Ono ti dá radost a útěchu,
ó, vezmi ho, kamkoliv půjdeš.*

*Vzácné jméno (vzácné jméno!),
ó, jak sladké! (ó, jak sladké!)
Naděje země a radost nebe.
Vzácné jméno, ó, jak sladké!
Naděje země a radost nebe.*

241 Když teď skloníme naše hlavy:

*Před jménem Ježíš se skláníme,
padáme na tvář u Jeho nohou,
Králem králů Ho v nebesích budeme
korunovat, když dokončíme naši pouť.*

